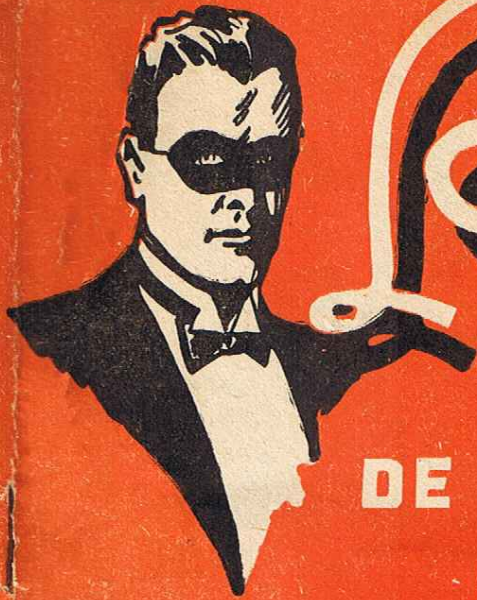


NIEUWE AVONTUREN



# Lord Raffles

genaamd  
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De Verdwenen Kleindochter

Nr 2118



NEDERLAND : 40 Ct.  
BELGIË : 6 Fr.  
Verschijnt om de 14 dagen



Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal  
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT

Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM



Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

## De Verdwenen Kleindochter

### HOOFDSTUK I.

#### HET ZWARTGELOKTE MEISJE

Het was omstreeks halfnegen in de ochtend, toen twee goed geklede heren langzaam wandelden door de Rue Gabrielle, één van de oudste en schilderachtigste straten van de wijk Montmartre te Parijs en die in een grote boog omhoog loopt, langs de helling van de beroemde heuvel, op welks top de heerlijk schone kerk Sacré-Cœur zich verheft.

Zoals zij daar liepen, vertoonden de beide heren geenszins het kenmerk van

de Parijzenaar, maar veel meer dat van zonen van Albion.

Zij droegen goed gesneden kleren, die aanstonds de Engelse herkomst verrieten, maar vooral het gelaat van de oudste der twee was gedecldeerd dat van een Brit.

De oudste van deze beide mannen was John Raffles, de Grote Onbekende.

Waarom Raffles thans te Parijs vertoefde?



Zonder enige bepaalde reden. De lente was nog niet lang geleden aangebroken en dan gevoelde hij steeds behoefte de «lichtstad» op te zoeken, omdat volgens zijn zeggen er geen enkele stad ter wereld was waar juist de lente zo hartverkwikkend is, als Parijs!

En daarom had hij aan Charles Brand, zijn trouwe vriend en secretaris, eenvoudig verzocht er voor te zorgen, dat de koffers gepakt zouden zijn op de ochtend van de daaropvolgende dag en zij waren dan ook vertrokken om van een paar dagen rust te genieten, zoals Raffles zei, ofschoon Charles Brand zeer goed wist, dat Raffles het met die rust niet zo nauw zou nemen, zodra zich slechts de gelegenheid zou voordoen een of ander spannend avontuur te beleven.

De beide vrienden waren echter niet alléén op reis gegaan, maar in gezelschap van James Henderson, de chauffeur.

De beide mannen waren de vorige nacht te Parijs aangekomen, doch hadden hun intrek niet genomen in een hotel, maar in een klein huis op de hoek van de Rue Lepic en de Rue des Abesses, hetwelk in eigendom aan Raffles toebehoorde en dat hem reeds bij vroegere gelegenheden grote diensten had bewezen.

Want niet alleen bezat dit huis niet minder dan drie ingangen, twee in de reeds genoemde straten en de derde in de schutting van een kleine tuin, die door andere huizen als het ware was ingekneld, maar ook bevond zich onder de kelder de ingang van een tunnel, een onderaardse gang, die rechtstreeks aansloot op de oude vestingmuur, waarmee geheel Parijs nog steeds omgeven is.

Hoogstwaarschijnlijk was het huis in de Rue Lepic opgetrokken op een plek, waar vroeger een klooster gestaan had, hetgeen nog duidelijk te zien was aan de overblijfselen van dat gebouw, dat

reeds in het begin van de zeventiende eeuw door een geweldige brand werd verwoest.

Aangelokt door het verrukkelijke weer, waren Raffles en Brand vroeg opgestaan en nu maakten zij, na een zeer eenvoudig ontbijt, bestaande uit een kop chocolade en een broodje, een wandeling door de kronkelende, schilderachtige straten van Montmartre, hetwelk helaas reeds al te veel van haar architectonische schoonheid heeft verloren door het vandalisme, waarmee moderne bouwmeesters gehele wijken van de eertijds zo romantische martelaarsberg voor altijd hebben bedorven.

Maar toch was er gelukkig nog genoeg overgebleven, om er zich aan te kunnen verlustigen; nauwe, kronkelende sloppen, met grote bolle keien geplaveid en waar men zich zeer goed een episode uit de «Drie Muskietiers» zou kunnen voorstellen, zware en hoge muren, weelderig met klimop begroeid, eeuwenoude huisjes met houten daken en puntgevels, in lood gevatte ruitjes en holklinkende koetspoorden en prachtige tuinen, vanwaar men een overheerlijk gezicht had op de onmetelijke huizenzee, die Parijs heet.

Raffles en Brand hadden de Rue Gabrielle voor de helft ten einde gelopen, toen de Grote Onbekende eensklaps stilstond en bleef luisteren.

De twee vrienden waren op dat ogenblik de Rue du Mont Cenis bijna genaderd.

Daar ter plaatse verhief zich een lange en ongeveer twee meter hoge muur, voor een deel met klimrozen begroeid en die een tuin afsloot, zoals men kon zien aan de populieren, waarvan er een tiental de kruinen hoog boven de muur uitstaken.

En aan de andere kant van deze tuin verhieven zich de achtergevels van de armelijke huizen in de Rue Berthe, zeker een van de alleroudste van deze merkwaardige wijk.



Hier en daar was een venster geopend en uit een dier vensters klonk het geluid, hetwelk Raffles had doen stilstaan.

Het was de klank van een viool, en aanstonds had Raffles gehoord, dat zij door een meesterhand bespeeld werd, die alleen nog maar wat oefening behoefde, om ook technisch volmaakt te mogen worden genoemd. De onzichtbare violist bracht op dit oogenblik de « Trille du Diable » van Sarazate ten gehore en herhaalde de moeilijkste passages enige keren achtereen. Toen brak de violist eensklaps af en begon zonder enige overgang aan de tedere Romance van Wieniawski.

De klanken zweefden zacht, melancholiek door het open venster en schenen als gedragen te worden door de luwe lucht, die ze tot de beide luisteraars voerde, tegelijk met de geur van kamperfoelie en de reseda's, welke achter de muur groeiden.

— De man of de vrouw, die daar speelt, is technisch nog niet volleerd, zei Raffles op zachte toon, maar ik heb nog nimmer zulk een schrijnende weemoed in deze Romance gehoord!

— Het doet je pijn! zei Charles Brand op zachte toon en met bleek gelaat.

Juist op dat oogenblik bewoog er iets achter één van de open vensters en een nog jong meisje, zeker niet veel ouder dan een jaar of zestien, hoogstens zeventien, trad al spelend voor het open venster. Droef klagend als een menselijke stem drongen de tonen door het open venster naar buiten.

Het gelaat van het meisje was te ver af om het duidelijk te kunnen onderscheiden, maar zelfs op deze afstand was toch wel te zien, dat het een bleek, fijnbesneden gezichtje was met donkerblauwe ogen en diepzwart haar.

Toen de Romance geëindigd was als in een droeve klacht en het meisje langzaam de viool en strijkstok liet zinken bleef zij voor het open raam staan.

Maar toen kwam er een andere per-

soon in het vertrek, die met haastige schreden op het venster toeliep, het meisje ruw bij de arm vatte en haar heen en weer schudde. Het kind maakte een onwillekeurige beweging om haar hoofd te beschermen en het volgend oogenblik werd zij van het venster teruggetrokken en klaarblijkelijk op een rustbank of een stoel neergeworpen, die een eind verder in het vertrek stond.

— Kom, zei Raffles, laten wij eens de hoek omgaan; als wij wat wachten, kunnen wij haar misschien van dichterbij zien. Dat meisje boezemt mij groot belang in, ik heb nog nooit een viool, een levenloos voorwerp, zo menselijk horen jammeren en weeklagen! Het was of zij het instrument liet wenen en snikken!

— Ja, die indruk kreeg ik ook dadelijk, ik kon het alleen maar niet onder woorden brengen! zei Brand haastig.

— Het was dat venster, met dat groengeschilderde hekje er voor. Dat is het vierde huis van de hoek, wij kunnen dus niet missen!

De beide mannen zagen nog hoe de jonge violiste weer van de stoel werd overeind gerukt en gingen toen haastig de hoek om, teneinde in de Rue Berthe te komen.

Raffles en Brand vatten, op enige afstand van het vierde huis van de hoek af, post en deden alsof zij zich onledig hielden met het bekijken van de étalage van een ongelijk boekwinkeltje.

Zij behoefden niet lang te wachten, want omstreeks tien minuten later verschenen uit het huis een drietal mensen. Vooraan liep de kleine violiste, blootshoofds, het zwarte haar à la page geknipt, viool en strijkstok in de ene hand en met de andere spelend met een dun zilveren kettinkje, dat zij om de hals had. Achter haar liep een vrouw van een jaar of vijf- of zesendertig, met een gelaat, dat misschien vroeger schoon was geweest, maar dat duidelijk de sporen vertoonde van een leven vol uitspattingen. Naast haar liep een man, die de



veertig jaar nog niet bereikt had, met een vuurrode das om de hals geknoopt, een geruite pet op en een klein draaiorgeltje aan een brede draagband op de rug dragend. De vrouw droeg een grote stapel liedjes onder de arm.

— Straatmuzikanten dus! zei Brand met iets als teleurstelling in zijn stem.

— Laten wij hen eens nagaan, wij hebben toch niets te verzuimen!

Het drietal ging niet ver, maar begon al spoedig met zijn muzikale verrichtingen. Zij waren door een brede koetspoort gegaan en stonden nu op een ruime binnenplaats.

De man plantte zijn draaiorgeltje op de steunstok voor zich en uit het orgeltje kwam piepend een schrale melodie te voorschijn. De vrouw begon te zingen met een roestige, schorre stem en het meisje hief de viool met een langzaam gebaar naar de kin en nauwelijks hadden de eerste maten geklonken, of overal vertoonden zich hoofden voor de vensters, die bij tientallen tegelijk werden opengeworpen.

Raffles en Brand waren in de schaduw van de koetspoort blijven staan en zij hadden een gelukkige standplaats gekozen, want de man en de vrouw, die hen toch geen belang inboezemden, stonden met de rug naar hen toe, terwijl zij het jonge meisje vlak in het gelaat konden zien.

Het was een bleek, vermagerd gezichtje, maar het meisje zou zeker zeer knap kunnen worden genoemd, als haar wangen gekleurd en gevuld waren. De wenkbrauwen waren onberispelijk getekend en de kleur van de ogen scheen dieper te worden, naarmate zij zich door haar spel liet medeslepen. Het voorhoofd was hoog, glad en blank en van een onberispelijke vorm.

Raffles schatte haar leeftijd op zeventien jaar en ouder was zij zeker niet, de kleine violiste. Zij scheen zich volstrekt niet bewust te zijn van haar omgeving, maar hield het gelaat een weinig naar de grond gekeerd en toen het lied ten

einde was, liet zij langzaam het instrument dalen, zonder op te zien.

Dadelijk begon de vrouw haar liedjes te verkopen en tevens het geld op te vangen, dat men haar van alle zijden toewierp. De man scheen grijnzend toe te zien, zonder zich van zijn plaats te bewegen, terwijl hij een paar knippen aan zijn orgel verzette voor het volgende lied.

Raffles had onder het lopen een banknoot uit zijn zak gehaald en ging op het jonge meisje toe.

— Daar, lief kind, zei hij, terwijl hij haar het biljet in de hand drukte, als loon voor je prachtig spel!

Zonder er zich goed van bewust te zijn had Raffles Engels gesproken, misschien wel, omdat hij nog volstrekt niet in de gelegenheid was geweest om de Franse taal te gebruiken sedert het ogenblik, dat hij te Parijs was aangekomen.

En niet weinig tot zijn verbazing antwoordde het jonge meisje stamelend en eveneens in het Engels:

— Dank u, mijnheer!

Onwillekeurig vestigde Raffles zijn blik vragend op de man met het orgeltje en juist ving hij de stekende, woodende blik op, die de man op het meisje wierp.

Maar niet zodra had deze opgemerkt, dat Raffles naar hem keek, of hij vertrok zijn gelaat tot een zoetsappige grijns, zonder echter een woord te zeggen.

— Spreekt uw dochter Engels? vroeg Raffles verbaasd, zich tot de orgeldraaier wendend.

— Een beetje, monsieur, antwoordde de man. Zij heeft veel met Engelse kinderen gespeeld, nietwaar chérie? zo wendde hij zich tot het kind, met een dreigende blik in zijn zwarte ogen.

— Oui, mon père, antwoordde het meisje op een onderworpen toon, die Raffles zonderling trof.

Hij liet nog eens zijn blikken van de een naar de ander dwalen en wendde zich toen tot Brand, die op een paar pas afstands was blijven staan.



## HOOFDSTUK II.

## RAFFLES' BELANGSTELLING

Zonder zich te verwijderen van het huis, waar de straatmuzikanten zich op het ogenblik ophielden, ging Raffles de koetspoort weer uit, in gedachten verzonken, om een paar passen verder weer stil te staan en uit te roepen:

— Het is wel erg, dat geen wet ter wereld die man kan dwingen, zijn dochter naar een muziekschool te zenden, teneinde haar daar haar studie te laten voltooien! Dat verdient zij ten volle; dat meisje zou, als zij onderricht kreeg van een goede leraar, een virtuose worden!

— Dat geloof ik graag, Edward, het is verbazend met hoeveel gevoel dat meisje speelt!

— En op welk een instrument dan nog! Een ordinair fabrieksviooltje en dat nog te groot ook voor haar is! Ik begrijp volstrekt niet, waarom die mensen het kind op een driekwart viool laten spelen, terwijl een halve viool ruimschoots groot genoeg voor haar zou zijn! Ik denk, dat zij voor het instrument niet meer dan duizend francs hebben betaald, en als men er dat meisje op hoort spelen, zou men denken, dat zij een Stradivarius of een Amati bespeelt!

— Is jou ook niet die vreemde uitdrukking van haar gelaat opgevallen? vroeg Brand.

— Ja, Charles, dadelijk! En wat ook zonderling is, toen ik, zonder er bij te denken, het kind in het Engels aansprak, toen gaf zij mij ook in het Engels antwoord!

— Nu, dat is toch niet zo 'n bijzonderheid, Edward! zei Brand lachend. De Parijzenaars van alle standen hebben in de laatste jaren heel veel gelegenheid gehad, zich met onze taal vertrouwd te maken! Er zijn zelfs Engelse uitdrukkingen in de Franse taal geslopen, die er wel nooit meer zullen uitgaan en heel veel winkelbedienden konden uitstekend met onze Tommies opschieten!

— Dat is ongetwijfeld zo, hernam Raffles, maar alle Fransen, op zeer weinig uitzonderingen na, spreken het Engels met een accent, dat men met een bot mes kan snijden, en dit knap meisje met haar bleek gezichtje sprak Engels zoals jij of ik! En weet je wat het vreemdste was? Haar vader was woevend, omdat zij zich van die taal bediende!

De beide vrienden zwegen, want juist op dat ogenblik kwam het drietal weer te voorschijn terwijl de vrouw nog bezig was het ontvangen geld in een kleine linnen zak te doen, die zij daarop zorgvuldig onder haar kleren verborg.

Het meisje kende zeker reeds de weg, die zij zouden volgen, want zonder te aarzelen, het hoofd steeds een weinig naar de grond gebogen, ging zij verder en trad de volgende koetspoort binnen om ook hier op de binnenplaats te gaan spelen.

Het echtpaar had Raffles niet opgemerkt, maar volgde het meisje op de voet en een paar minuten later klonk weer de viool, begeleid door het piepende



orgel en de schorre stem van de vrouw.

Raffles en Brand waren weer blijven stilstaan en toen het lied ten einde was, zei Raffles op vastberaden toon:

— Het zou een misdaad zijn het onmiskenbare talent van dat kind te laten braakliggen en misschien voor goed te laten bederven, door haar aldus op binnenplaatsen te laten spelen op een viool, die te groot en totaal ongeschikt voor haar is. Hoe het ook zij, Charles, wij zullen zo spoedig mogelijk eens naar die mensen toegaan en terwijl zij hun tocht door Parijs voortzetten, zullen wij vast eens naar hen gaan informeren!

— Dat is een goed idee, dan krijgen wij misschien meteen te horen, of dat kind werkelijk hun dochter is! riep Brand opgewonden uit.

En zo keerden de beide vrienden op hun schreden terug en gingen het huis binnen, waaruit zij de straatmuzikanten zoeven hadden zien komen!

Zij liepen regelrecht de concierge in de armen, een oud mannetje met een kalotje op het witte haar en toen Raffles hem een bankbiljet voorhield, werd hij dadelijk een en al glimlach en verzocht de beide vreemdelingen in zijn loge te willen komen.

— Wij zullen niet al te veel van uw kostbare tijd in beslag nemen, mijnheer! begon Raffles glimlachend. Gij moet weten, dat wij zoeven één van uw huurders viool hebben horen spelen en wij zouden zeer gaarne willen weten hoe zij heet.

— Zij speelt prachtig, nietwaar mijnheer? Dat zeg ik ook altijd tegen mijn vrouw en het is doodjammer, dat de ouders haar in de open lucht laten spelen op binnenplaatsen. Ik zeg, dat zij naar de concertzaal moest!

— Die mensen zijn dus haar ouders? mengde Brand zich nu op teleurgestelde toon in het gesprek.

— Ja, zeker, mijnheer! antwoordde de portier ijverig.

— Zijn die mensen wettig getrouwd?

— Dat is meer dan ik u zou kunnen zeggen. De man heet Albert Dulac. Zij zijn een maand of drie geleden hier komen wonen en volgens hun verhuisbriefje kwamen zij toen uit Lyon.

— Drie maanden pas? riep Brand uit. Dan is het ook mogelijk, dat...

Maar hij voltooide de zin niet en wierp Raffles een blik toe, die deze glimlachend de schouders deed ophalen.

— Spreekt gij die mensen nogal vaak? begon hij daarop weer.

— Dat houdt niet over, mijnheer, antwoordde de concierge. Zij gaan er meestal vroeg vandoor. Vandaag is het laat geworden. Meestal eten zij in de stad, om geen tijd te verliezen, want zij spelen bijna de gehele dag en zij komen pas laat terug.

— Maar er mag hier immers geen muziek op de openbare weg worden gemaakt, na negen uur 's avonds? vroeg Brand.

— Dat is ook zo, mijnheer, maar dan gaan zij naar de kroegen en spelen daar!

— Wat een leven, bromde Brand voor zich heen. Zij verdienen zeker veel als zij zo de hele dag bij de weg zijn?

— Dat zou ik menen, mijnheer! antwoordde de concierge. Geloof maar gerust, dat zij dagen hebben van drie, vier duizend francs en soms van meer! Maar zonder dat ik kwaad van mijn huurders wil spreken, dat hebben zij voor het grootste deel te danken aan Gabrielle.

Raffles knikte en zei:

— Dat kan ik mij best begrijpen! Zeg eens, vriend concierge, ik zou die mensen wel eens willen spreken, maar zonder dat zij vooruit gewaarschuwd worden. Ik vrees echter, dat daar weinig kans op zal zijn?

— Ik beloof u, dat ik niets zal zeggen, hernam de concierge, en als u het soms eens wilt proberen om voor acht uur te komen, dan kunt u uw gang gaan!

Raffles en Brand verlieten het oude huis, maar bleven dicht in de buurt, in



de stille hoop, dat het toeval hen misschien die dag gunstig zou zijn.

En dat was het inderdaad, want het was nog geen één uur in de namiddag, of het drietal keerde terug.

De beide vrienden hadden juist in een restaurant plaats genomen, dat schuin tegenover het huis was gelegen en zij stonden dadelijk op en verlieten het café, na met de kellner te hebben afge-rekend.

— Ik geloof, dat ik weet waarom zij terugkeren, zei Raffles zacht. De vrouw lijkt mij niet geheel in orde te zijn, kijk maar eens hoe zij hoest!

Raffles had goed gezien, de vrouw van Dulac kuchte en hoestte erg, waar-bij zij zich de zakdoek tegen de mond drukte. De man met het orgel liep er landerig bij en was, naar alle schijn, alles behalve in zijn humeur over deze onderbreking van zijn « tournée ».

Wat de kleine Gaby betreft, zij scheen er zich heel weinig van aan te trekken, dat zij weer naar huis terugkeerde en liep, met het hoofd naar de grond gebogen, voort.

En even later stonden beide mannen weer tegenover de concierge, die met een tevreden gegrom zijn tweede bank-biljet in ontvangst nam, hetwelk Raffles hem in de hand drukte.

— Gij hebt Dulac zeker zien aankomen, mijnheer? vroeg de oude man.

— Ja, wij waren in de buurt gebleven! antwoordde Raffles.

En met deze woorden verlieten zij de loge en bestegen de trap met zijn versleten treden.

Afgaande op de aanwijzingen van de concierge, hadden zij spoedig de groene deur gevonden en klopten aan.

— Binnen! riep een ruwe stem.

Raffles opende de deur en de twee vrienden stapten binnen en bevonden zich in een goedgemeubeld vertrek, dat men in dit huis niet zou hebben verwacht. Er stond zelfs een piano, in een van de hoeken. Er hingen nieuwe gordijnen voor de ramen, er stond een

rustbank en ook het overige van het meubilair scheen pas onlangs te zijn aangeschaft, want alles blonk nog van nieuwhed.

Blijkbaar had Dulac dit alles gekocht, nadat hij uit Lyon hierheen was gekomen.

Hij zelf stond midden in de kamer en keek de beide bezoekers met verbazing en zelfs met enige achterdocht aan.

In de stilte, die nu volgde, hoorde men duidelijk het droge hoesten van de vrouw in de aangrenzende kamer en de vlakke, klankloze stem van Gabrielle, die haar scheen te troosten.

Maar thans sprak het meisje Frans, al was het dan met een licht accent, dat echter alleen voor een zeer fijn gehoor waar te nemen was.

Raffles was de eerste, die sprak.

— Excuseer, mijnheer Dulac, indien twee vreemdelingen u komen lastig vallen, maar ik kom u spreken over een zaak, welke mij groot belang inboezemt, en die ook voor u ongetwijfeld van gewicht is, namelijk over Gabrielle, uw dochter!

— Ik kan mij niet voorstellen, mijnheer, wat u mij te zeggen zoudt kunnen hebben over haar, maar neem plaats, ik heb wel enige minuten te missen.

— Ik zal kort zijn, mijnheer Dulac! Vanochtend hebben mijn vriend en ik toevallig uw dochter horen violspelen en wij werden aanstonds getroffen door de zuiverheid van haar toon en vooral door het temperament en het gevoel, dat uit haar spel spraken. Wij zijn nu nagegaan en hebben haar nog een paar keren horen spelen, met steeds toenemende verrassing en bewondering! Nu ligt het geenszins in mijn plan mij met uw zaken te bemoeien, maar ik acht het mijn plicht u er op te wijzen, dat gij zeer verkeerd zoudt doen het talent van uw dochter te laten braak liggen.

— Doe ik dat dan mijnheer? vroeg Dulac; zij gaat immers altijd met mijn vrouw en met mij mee? Zij verdient



goed haar brood en ik zou niet inzien wat ik nog meer zou verlangen!

— Wat gij nog meer zoudt verlangen? herhaalde Raffles verontwaardigd. Het kan toch niet het ideaal voor een jong meisje zijn, gehele dagen door Parijs te slenteren en op de binnenplaatsen steeds hetzelfde te moeten spelen? Dat is het juist, waartegen ik protesteer! Geef haar twee jaren, desnoods minder nog, in handen van een voortreffelijke pædagog op muziekgebied, en zij zal in staat zijn in de concertzaal op te treden en dan heel wat meer verdienen, dan zij op dit ogenblik doet!

— U hebt makkelijk spreken! Denkt u dat dit alles niets kost? Weet u, wat ik zo 'n professor zou moeten betalen. Waar zou dat geld vandaan moeten komen?

— Daarentrent zoudt gij u niet bezorgd behoeven te maken, mijnheer Dulac! Juist daarover kwam ik met u spreken! Ik kom u het voorstel doen, de muzikale opleiding van uw dochter te betalen! En daarmee beledig ik u volstrekt niet, want als gij verkiest, kunt gij mij later, als uw dochter eenmaal in het openbaar optreedt, dat geld mijnentwege met rente terugbetalen!

Dulac was opgestaan en wierp een half spottende, half woedende blik op Raffles, waarvan de twee mannen de betekenis pas later zouden raden. Toen zei hij kortaf:

— Uw aanbod is zeker zeer vriendelijk, mijnheer, en ik dank u er voor, maar ik zal het niet aanvaarden!

— Niet? herhaalde Raffles verwonderd. U vertrouwt mij toch wel?

— Zeker, waarom zou ik dat niet doen? Maar ik wil mijn dochter liever niet laten gaan.

— Maar dan handelt u tegen haar belang in, mijnheer Dulac! Gij zijt toch haar vader! Bedenk, dat het uw kind geldt en dat u op dit ogenblik haar toekomst in uw handen hebt!

— Dat is mogelijk, mijnheer, en toch blijf ik bij mijn weigering! hernam Dulac. In ieder geval zou zij gedurende die twee jaren, laten wij zeggen achttien maanden op zijn minst, geen cent inbrengen en u moet mij eens zeggen, waar mijn vrouw en ik dan van zouden moeten leven! Mijn vrouw is ziekelijk, er is altijd wat met haar keel en met mijn draalorgel alléén zou ik ternauwernood voldoende ophalen, om niet van honger om te komen! Neen, neen, Gabriëlle blijft bij ons!

Raffles had Dulac strak aangekeken, terwijl hij dit zei.

Het was hem onbegrijpelijk, dat een vader, die van zijn kind hield en die dan toch in ieder geval haar onderwijs had moeten betalen, tot zij deze hoogte bereikt had, er zich tegen verzette, dat zijn kind een geniale kunstenaar zou worden, en Raffles was te zeer ter zake bevoegd, dan dat hij daar een ogenblik aan zou twifelen, hij had de vonk van het genie zien gloeien in de blauwe ogen van het kind.

Maar toch wilde hij tot het laatste ogenblik doorzetten en daarom hernam hij:

— Als u bevreesd bent, dat u niet genoeg zult verdienen, terwijl uw dochter studeert, dan wil ik u gaarne een jaargeld toekennen, geldig gedurende die tijd! En ook dan zal ik mij zelf niet benadelen, want later zult u mij dat alles met woeker kunnen terugbetalen!

— Het is zeer vriendelijk van u, mijnheer, en het pleit voor uw goed hart, maar ik moet het werkelijk afslaan! Ik heb daar mijn redenen voor, persoonlijke redenen.

— Dan kan ik natuurlijk niet langer aandringen, zei Raffles koeltjes, terwijl hij naar zijn hoed greep. Zoudt u mij willen toestaan om een paar woorden met uw kind te wisselen?

— Ik weet niet, of zij wel thuis is!

— Dat is zij zeker, ik heb haar hier met u zien binnengaan!



— U hebt ons dus bespionneerd! riep Dulac uit en er klonk een dreigende klank in zijn stem, welke Raffles en Brand ten zeerste verbaasde.

— Ik begrijp niet, mijnheer Dulac, waarom gij u deze eigenaardige uitdrukking gebruikt! hernam Raffles. Wat zouden wij te spionneren hebben, dat

vraag ik u! Wij waren hier eenvoudig toevallig in de buurt en wij zagen u gezamenlijk hier binnengaan, dat is alles!

Dulac wilde weer iets zeggen, blijkbaar zelf verlegen over zijn uitval, toen de deur naar de zijkamer openging en Gabrielle binnentrad.

---

### HOOFDSTUK III.

#### DE DAME IN HET ZWART

Het meisje bleef een ogenblik op de drempel staan, met de deurknop nog in de hand en keek met een onbestemde blik door het vertrek. Het scheen enige tijd te duren, vóór zij de beide bezoekers zag en dat was vreemd genoeg, want het vertrek was eerder klein dan groot.

Dulac scheen een beweging te willen maken, om haar weer buiten de kamer te zetten, maar reeds was Raffles op het jonge meisje togetreden en zei:

— Het is mij aangenaam, mademoiselle, om u persoonlijk te kunnen zeggen, hoezeer ik uw spel bewonder en hoe het mij getroffen heeft! Gij zijt een kunstenaar, en als u ijverig studeert, zult u het binnen enkele jaren tot een hoogte hebben gebracht, waar het voor anderen moeilijk zal zijn u te evenaren!

Gaby knikte enige malen, maar Brand die haar aandachtig gadesloeg, kreeg de

indruk, dat zij de woorden van Raffles niet eens verstaan had.

Daarop duidde tenminste de uitdrukking van haar bleek gezichtje.

Zij speelde wat met het zilveren kettingje om haar hals en zei op diezelfde vlakke, onbepaalde toon, welke de beide mannen zoeven reeds gehoord hadden:

— Heel vriendelijk van u, monsieur, om dat te zeggen. Ik wilde wel, dat ik een andere viool had, een viool, zoals ik... vroeger...

Zij bleef eensklaps steken, wreef zich met de fijne, witte vingers over het hoge voorhoofd, als wilde zij iets wegwrijven, dat haar hinderde en haalde met een vage glimlach de schouders op.

— U hebt vroeger misschien een beter instrument gehad? vroeg Raffles met belangstelling.



— Ik weet het niet, mijnheer! antwoordde Gabriëlle, steeds met dezelfde klankloze stem. Ik geloof het haast wel, maar ik kan het mij niet herinneren.

— Zoudt u niet graag een grote viooliste worden? vroeg nu Charles Brand.

— Ik weet het niet, mijnheer, ik geloof van niet... antwoordde Jeanne. Ik heb het goed bij... mijn ouders. Het is zo rustig en gemakkelijk, ziet u.

Terwijl zij sprak, waren haar ogen bijna onophoudelijk op het gelaat van haar vader gevestigd en zij keek Raffles en Brand in het geheel niet aan.

Maar nu maakten haar blikken zich als met geweld van dat gelaat los en vestigden zich op de viool, welke zij zeker zoeven op de piano had neergelegd. Zij greep het instrument, tokkelde even op de snaren en bracht het toen aan de kin. Een ogenblik later ruisten de betoverende klanken door het vertrek, welke reeds zulk een diepe indruk op de beide vrienden hadden gemaakt.

Gabriëlle scheen zich aan hun tegenwoordigheid volstrekt niet te storen, maar speelde rustig verder.

Wat Dulac betreft, hij was enigszins terzijde blijven staan en keek met strakke blik naar zijn dochter, die eensklaps, na ongeveer vijftig maten te hebben gespeeld, het instrument weer weglegde en de kamer verliet, waarop zij de deur achter zich dicht deed.

Er lag een knorrige, boosaardige uitdrukking op zijn gezicht, terwijl Dulac naar de dichte deur keek.

Wat Raffles en Brand betreft, zij waren ten hoogste verwonderd over het vreemde optreden van het meisje, hoewel zij er niets van lieten blijken.

— Gij blijft dus bij uw weigering, mijnheer Dulac? vroeg Raffles.

— Ik blijf er bij, mijnheer! Het zal u misschien harteloos toeschijnen, maar ik heb zeer gegronde redenen, welke ik u echter onmogelijk kan mededelen. Iedereen heeft zo zijn kleine familiegeheimen, nietwaar?

— Ja mijnheer Dulac, daarin hebt u gelijk en ik zou niet gaarne in de uwe doordringen, hernam Raffles koeltjes.

Hij gaf Brand een wenk en na de orgeldraaier te hebben toegeknikt, verliet hij met deze het vertrek. Maar op de omgang van de eerste verdieping stond hij stil en vatte Brand bij de arm. Het portaal had hier een smal raam, waardoor men een blik op de straat kon werpen.

Zo juist was een zeer fraaie auto voor het oude huis blijven stilstaan, want de chauffeur had de handen nog aan het stuurwiel...

Naast hem zat een palfrenier, die nu haastig van zijn zitplaats sprong om het portier te openen.

Hij sprak een ogenblik naar binnen, met zijn hoed eerbiedig in de hand en wendde zich een paar malen naar het huis om, alsom het aan te duiden aan degene, die binnen in de auto zat.

Toen stak hij de hand uit, teneinde een dame bij het uitstappen behulpzaam te zijn. Zij was in diepe rouw en een sluier verborg voor een deel haar bleek gelaat. Maar men kon toch zien, dat zij een vrouw van een jaar of zestig was, ofschoon haar een spierwitte kleur had. In de linkerhand hield zij een kanten zakdoekje geklemd en met de rechter steunde zij op een ebbenhouten wandelstok met een zilveren knop.

Zij was blijkbaar slecht ter been of verzwakt door een of andere ziekte, want de palfrenier had haar de arm geboden en geleidde haar nu voorzichtig naar de brede ingang van het huis.

— Zou zij hier moeten zijn, die oude dame? vroeg Brand verbaasd.

— Ja, en ik geloof zelfs bij Dulac, want de palfrenier heeft een paar malen naar de tweede verdieping gewezen, antwoordde Raffles fluisterend.

Hij legde zijn vinger op de lippen en trok Brand met zich mee, waarna hij zich over de balustrade van het portaal boog. Van zijn plaats af kon hij juist de deur van de loge van de concierge zien



en de oude man kwam op dit oogenblik naar buiten. Hetgeen volgde kon Raffles even duidelijk verstaan, als wanneer hij zich in de smalle vestibule had bevonden.

De concierge vroeg met een klank van verbazing in zijn stem:

— Pardon, moet Madame hier zijn?

— Ik wens een van de huurders te spreken, een man met een klein orgel, die met een vrouw en een jong meisje muziek maakt op de binnenplaatsen! antwoordde de oude dame.

— U bedoelt zeker Dulac, madame? kwam de concierge verwonderd.

— Ik weet niet hoe hij heet, hernam de dame in het zwart. Is hij thuis?

— Hij is thuis, madame, en dat is wel een groot toeval!

— Breng mij dan naar boven, Jean! zo wendde de dame zich op vriendelijke toon tot de palfrenier en zonder zich verder om de concierge te bekommeren, begonnen zij de trap te beklimmen.

In een wip hadden de beide vrienden zich teruggetrokken en waren weer naar boven gesnel.

— Wij moeten horen, wat hier gesproken wordt, Charles, fluisterde Raffles bijna onhoorbaar. Ik ben te zeer benieuwd wat die oude dame van Dulac wil.

De oude dame moest nu en dan stilstaan en Raffles en Brand konden duidelijk horen hoe zij hijgde van vermoeden.

Maar zij scheen met een grote dosis vastberadenheid begiftigd te zijn, want zij zette door en enige oogenblikken later stond zij, nog altijd dreunend op de palfrenier, voor de groene deur stil, die toegang gaf tot de woning van Dulac.

De palfrenier klopte, de deur werd geopend en de oude dame trad dadelijk binnen, terwijl de palfrenier met haar medeging.

Onmiddellijk zochten Raffles en Brand een plekje uit, waar zij zouden kunnen horen wat er gesproken werd en zij hadden dit spoedig gevonden door

een zijgang te volgen en de woning van Dulac binnen te gaan aan de zijde van de kleine keuken.

Het was een tamelijk gewaagde onderneming, maar er zat niets anders op. Deze keuken kwam met een deur uit op een kamer, waarschijnlijk als slaapkamer ingericht, want door de half geopende deur meende Raffles een stukje van een wastafel te zien. Hij deed voorzichtig een paar passen, stak zijn hoofd om de deur en zag, dat het vertrek verlaten was.

Hij wenkte Brand en de beide mannen liepen op de punten hunner voeten door het vertrek, totdat zij vlak voor de tussendeur stonden, die toegang gaf tot het vertrek, waar zij zoeven door Dulac te woord waren gestaan.

Dulac had zeker zoeven gevraagd, waaraan hij de eer van het bezoek van een hem geheel onbekende dame te danken had, want zij antwoordde:

— Ik vraag u verschoning, mijnheer Dulac, als ik u kom storen. Vergeef het een arme, oude vrouw! Ik wordt verteerd door een smart, die mij al menigmaal dwaze dingen heeft laten doen, dwaas in de ogen van een onverschillige wereld.

— Ga zitten mevrouw, en deel het mij mede, zei Dulac.

En in zijn stem klonken duidelijk verbazing en ook een weinig vrees.

— Ik hoop, dat ik niet te lang zal zijn, mijnheer Dulac, hernam de oude vrouw. Gisteren kwaamt gij met uw vrouw en een jong meisje, dat waarschijnlijk uw dochter wel zal zijn, muziek maken op de binnenplaats van mijn huis in de Rue de Béotie.

Zij wachtte even en viel zichzelf toen plotseling in de rede met de vraag:

— Hoe oud is uw dochter, mijnheer Dulac?

— Achttien jaar, madame!

— Achttien jaar, mompelde de oude dame. Dat is slechts weinig ouder dan mijn Alice op dit oogenblik zou zijn.

En luid vervolgde zij:



— Ik zie, dat ik al reeds afdwaal, mijnheer Dulac. Neem het mij niet kwalijk, het is mij soms, of de smart mij zinneloos zal maken! Ik zat voor het raam en ik gevoelde mij dadelijk aange trokken door het gezichtje van uw dochter! Gij moet weten, zij lijkt sprekend op mijn kleindochter, mijn lieve Alice, die sedert een half jaar spoorloos verdwenen is! Alleen, Alice was prachtig goudblond en uw dochtertje is gitzwart! Maar de vorm van haar gelaat en de kleur van haar mooie ogen, o, ik gevoelde een schok van ontroering, toen ik haar daar zag staan met haar viool! Gij moet weten, dat mijn kleinkind ook uitnemend viool speelde en dat wij voornemens waren, haar arme ouders en ik, om haar talent te ontwikkelen. Haar onderwijzers waren uiterst tevreden over haar en zij hadden ons voorspeld, dat zij reeds over een paar jaar op grote concerten zou kunnen optreden!

Weer zweeg de oude dame en Raffles meende haar zachtjes te horen snikken.

Toen sprak Dulac, en het was alsof zijn stem een schorre klank had:

— Dat alles is zeker belangwekkend, mevrouw, en ik kan mij uw ontroering wel voorstellen, maar ik zie niet goed in, in welk opzicht ik u zou kunnen helpen.

— Dat kunt gij ook niet, mijnheer Dulac, dat moet ik wel vrezen! riep de oude dame op wanhopige toon uit. Maar verplaats u eens in mijn toestand! Reeds herhaaldelijk heb ik gemeend mijn verdwenen kleindochter te zien, reeds drie of viermaal heb ik een bezoek als dit gebracht, omdat ik meende, dat vreemdelingen misschien mijn lieve Alice hadden opgenomen! Ik kan u niet zeggen, wat er alles bij mij omging en telkens had ik mij vergist! Mijn arme oude ogen hadden mij opnieuw bedrogen, als ik de meisjes van dichtbij zag, dan sprong het verschil dadelijk in het oog! Gij zult nu wel begrijpen, wat ik u wilde vragen; ik zou uw dochter zo graag eens willen zien!

— Dat kunt u natuurlijk, madame, hernam Dulac, maar als ik u zeg, dat zij mijn dochter is, dan zult u toch wel aanstonds begrijpen, dat u ook nu weer een vruchteloze gang hebt gemaakt?

— Dat heb ik wel vooruit geweten; ik weet wel, dat ik dwaas doe, maar ik kan niet anders! Laat mij u even mogen verhalen, wat ons wedervaren is, dan zult u mijn toestand beter begrijpen!

Zij wachtte weer even, blijkbaar om haar ogen af te wisselen en begon met trillende stem:

— Acht maanden geleden vertrokken mijn zoon en mijn schoondochter met hun enig kind, Alice, naar Zuid-Amerika, waar mijn zoon grote suikerplantages heeft, waarnaar hij zelf eens wilde gaan omzien. Hij nam Alice mee, om deze eens voor te stellen aan zijn broer, die reeds meermalen de wens had te kennen gegeven, om zijn talentvol nichtje eens te zien. Omstreeks een half jaar geleden aanvaardden zij de terugreis, maar nooit heb ik hen teruggezien. Misschien herinnert gij u wel, mijnheer Dulac, dat in December van het vorige jaar een verschrikkelijke storm op de Grote Oceaan heerste, die verscheidene dagen aanhield en waarvan talrijke schepen het slachtoffer werden. Daaronder was ook de « Idirondac » en in plaats van te Cherbourg het anker uit te werpen, werd de grote mailboot veel tientallen mijlen uit haar koers geslagen en liep ten slotte te pletter op de rotsen van een eilandengroep, men vond er later slechts het wrakhout van terug. Het schip moet met man en muis vergaan zijn, want nooit hoorde men er meer iets van. Maar, een moederhart blijft altijd hopen, ik weet niet, welke dwaze veronderstellingen ik maakte, ik hoopte, dat misschien een voorbijvarend schip enige breukelingen had kunnen opnemen, ofschoon ik in dat geval reeds lang tijing had moeten hebben, ik bleef maar altijd hopen.



— Maar dat was toch verkeerd van u, madame! viel Dulac haar in de rede. Neem me niet kwalijk, dat ik u dit zeg, maar er zijn immers reeds zes maanden verlopen, sedert die schipbreuk plaats had! Zelfs al was het vaartuig, dat schipbreukelingen aan boord had genomen, naar de verste uithoek van de aarde gegaan, dan zou de radia nu toch reeds lang de namen van de geredden hebben moeten melden!

— Dat is ook zo, en toch... toch bleef ik altijd hopen!

Er volgde een stilzwijgen en toen vroeg de oude vrouw bijna smekend:

— Mag ik uw dochter niet eens even zien? Zij gelijkt zo op Alice! Noem het dwaasheid als gij wilt, maar het zal mij zoveel goed doen!

— Ik zal haar roepen, madame, zei Dulac, blijkbaar na enige weifeling.

Met een enkele sprong hadden Raffles en Brand dekking gezocht achter het brede ledikant, uit vrees, dat Dulac misschien hier zijn vrouw en kind zou zoeken, maar deze voorzorgsmaatregel bleek overbodig, want zij hoorden, hoe hij de deur van een ander vertrek opende en met zijn ruwe stem riep:

— Gaby, kom eens hier!

De twee mannen gingen dadelijk weer hun luisterpost betrekken en hoorden, hoe de oude dame zachtjes voor zich heen snikte en toen uitriep:

— Wat lijkt zij op haar! Als zij hetzelfde goudblonde haar had, dan zou ze het kunnen zijn! Wil je niet eens bij mij komen, mijn kind en mij een kus geven?

Er volgde geen antwoord, maar het meisje scheen toch aan het verzoek gevolg te geven, want even later klonk weer de stem van de dame in het zwart:

— Dat is lief van je, mijn kind! Ik heb nu geen berouw, dat ik hier ben gekomen, al heeft mijn bezoek mij weer een bittere teleurstelling bereid. Wees altijd braaf, lief kind en studeer maar hard, misschien wordt je later wel eens een grote kunstenaar, evenals mijn arme Alice zeker geworden zou zijn!

Er klonk het geluid van een stoel, die verschoven werd en Raffles en Brand maakten dat zij wegkwamen, want nu kon ieder ogenblik hun verblijf in de woning ontdekt worden.

Zij wipten de keuken binnen en bereikten van daar de gang, zonder dat iemand hen gezien had.

Haastig snelden zij de achtertrap af en bereikten de vestibulē weer aan de voorzijde, juist toen de dame in het zwart naar buiten kwam, door de palfrenier gesteund, bleek en bevend.

— Wij moeten weten, waar zij blijft! zei Raffles op zachte toon. Maar er moet ook iemand in de buurt van dit huis blijven, ik vertrouw die kerel niet! Wie weet wat hij voornemens is!

— Hier blijven is niet moeilijk, maar hoe zullen wij die auto volgen? was de vraag van Charles Brand. Er is hier natuurlijk geen taxi te zien, want de auto's komen nooit zo hoog.

Dat was inderdaad het geval, en vóór de beide vrienden een besluit hadden kunnen nemen, was de fraaie auto reeds weggereden.



## HOOFDSTUK IV.

## EEN ONDERZOEK

Raffles stampvoette en bromde tussen de tanden:

— Wij hadden toch moeilijk in onze fijne kleren achterop de veren kunnen springen!

— Maar zij heeft haar woonplaats genoemd, de Rue de Béotie! zei Brand.

— Dat is waar! riep Raffles uit. Dat is althans een aanwijzing! De Rue de Béotie is niet zo erg lang, nauwelijks een paar honderd meter en veel herenhuizen kunnen er dus niet staan! Ik ben er bepaald op gesteld uit de mond van die oude dame enige nadere bijzonderheden te vernemen omtrent die schipbreuk!

Brand stond stil voor zich uit te kijken, tot de stem van Raffles hem uit zijn gepeins wakker schrikte.

— Luister eens, Charles, zei de Grote Onbekende. Ik ga nu dadelijk naar omhoog, naar de Rue de Béotie en zal proberen daar het huis te vinden, waar die eerbiedwaardige oude dame woont. Vind ik het, dan vraag ik haar dadelijk te spreken! Jij echter blijft hier en houdt die schelm in het oog! Waar hij ook heengaat, daar volg je hem!

— Ook buiten Parijs?

— Ja, al was het naar Marokko!

— En als hij dat doet en ik volg hem, waarheen moet ik je dan bericht zenden?

— Naar de Rue Lepic! Ik ga daar nu eerst heen en zal James waarschuwen,

dat hij je komt aflossen als het te lang duurt.

— Maar waarom zou die Dulac zo eensklaps de vlucht nemen? vroeg Brand verbaasd.

— Er is iets met dat meisje! Wat het is, dat weet ik nog niet! Maar wat kan de kerel toch bewogen hebben, een zo schitterend aanbod af te slaan, als ik hem deed? Waarom lijkt zij niet in het minst op haar ouders? Ik zou wel gaarne antwoord ontvangen op al die vragen, Charles!

En daar de jonge man in het geheel geen antwoord gaf, maar hem verbaasd aanstaarde, vervolgde Raffles:

— Laten wij er nu maar niet verder over spreken. Bewaak de man, en let op wat hij doet, maar vooral ongemerkt!

Nog een hoofdknik en Raffles was langs de hellende straat verdwenen, terwijl Brand zich aan de overzijde van de straat zodanig ging opstellen, dat het onmogelijk zou zijn hem te ontdekken.

Zodra Raffles de Place Blanche had bereikt, aan de voet van de heuvel, riep hij een taxi aan en droeg de chauffeur op, hem naar de Rue de Béotie te brengen.

Deze straat bevindt zich in een der fraaiste gedeelten van Parijs en is een der brede, deftige zijstraten van de Champs Elysées.



De chauffeur had zijn auto laten stilstaan op de hoek van beide straten, Raffles stapte uit en betaalde de chauffeur.

Het was op dit ogenblik drie uur in de namiddag en als de oude dame dadelijk naar huis was gekeerd, dan kon zij onmogelijk lang thuis zijn.

En alweer was het toeval Raffles behulpzaam, want waarschijnlijk had die oude dame onderweg een of andere boodschap verricht, die haar had opgehouden.

Nauwelijks was de taxi van Raffles weggereden of daar kwam de fraaie auto, welke de oude dame naar de Rue Berthe gebracht had en reed de straat in, om stil te staan voor een groot herenhuis, ongeveer in het midden van de straat.

Dadelijk haastte Raffles zich en hij was er bij tegenwoordig, toen de palfrenier de oude dame naar binnen bracht, nadat hij had aangebeld en de brede deur was geopend door een oude maître d'hotel in een zwarte rok en kniebroek, het type van de ouderwetse bediende.

Daarop sprong de palfrenier weer op zijn plaats, de deur ging dicht en de auto reed weg, waarschijnlijk om naar de garage te worden gebracht.

Raffles wachtte nog een minuut of tien en belde toen, op zijn beurt, aan. Terwijl hij stond te wachten tot hem werd opengedaan, viel zijn blik op het kleine naambord, een bijzonderheid in Parijs en waarvan de aanwezigheid dan ook vrij spoedig werd verklaard, want de naam op het bordje was geen Franse. Daar stond met fijne letters te lezen: Gretley. Dat was dus wel een echt Engelse naam.

De deur werd geopend door dezelfde bediende.

— Goede vriend, ik zou zeer gaarne uw meesteres een ogenblik willen spreken, begon Raffles.

— Madame is thuis, mijnheer, maar zij is zoeven van een rit teruggekeerd, die haar vermoeid schijnt te hebben:

madame is een weinig lijdend, en ik weet werkelijk niet, of zij wel bezoek zal ontvangen. Ik zal het echter vragen, wees zo goed binnen te treden.

De bediende wees hem een gemakkelijke rieten stoel aan en ging heen om het bezoek aan te kondigen, nadat Raffles hem de naam had genoemd, onder welke hij meestal te Parijs vertoefde, Graaf Grasham.

Reeds een paar minuten later keerde hij terug en zei:

— Het is, zoals ik dacht, mijnheer de graaf, madame gevoelt zich werkelijk een weinig vermoeid en laat u verzoeken mij wel te willen mededelen, wat het doel van uw bezoek is, terwijl zij haar verontschuldiging maakt, dat zij u niet persoonlijk kan ontvangen.

— En toch moet ik aandringen, goede vriend! hernam Raffles. Wat ik madame te zeggen heb, dat kan ik bezwaarlijk aan derden mededelen en het is van groot belang. Keer naar uw meesteres terug en zeg, dat ik haar wens te spreken over... de straatmuzikanten en over de Idirondac.

De bediende scheen volkomen op de hoogte te zijn, want hij keek Raffles met grote, verschrikte ogen aan en haastte zich weer weg, veel sneller, dan men dat van zijn oude benen verwacht had.

Het duurde nu nog kortere tijd tot dat hij terugkeerde en hij riep reeds uit de verte, onder het lopen:

— Madame laat zich verontschuldigen over haar afwijzing van zoeven en zij verzoekt mijnheer de Graaf dadelijk te willen komen.

Raffles stond op en volgde de bediende door een ruime gang naar een zeer fraai vertrek hetwelk met drie brede, tot de vloer reikende ramen uitzicht gaf op een prachtige tuin.

In het midden van dit vertrek stond de dame in het zwart, met de ene hand steunende op het blad van de zware tafel.



En die hand beefde merkbaar, toen Raffles met een diepe buiging op haar toetrad en bleef staan, tot dat de bediende het vertrek zou hebben verlaten.

Haar stem had een omfloerste klank, toen zij met een gracieus gebaar naar een stoel in haar nabijheid wees en begon:

— Neem plaats, graaf! U zult waarschijnlijk wel hebben begrepen, dat ik mij gehaast heb u te ontvangen, ondanks de toestand waarin ik mij bevond toen ik naar mijn huis terugkeerde, want het is duidelijk, dat u iets moet weten... van dat jong meisje!

— Heel veel meer dan uzelf weet ik, helaas, niet van haar madame, en toch heb ik u willen bezoeken, omdat ik zelf zeer groot belang stel in de kleine Gabrielle! Ik hoorde haar vioolspelen, ik werd, evenals gij, getroffen door haar uiterlijk, zowel als door haar wonderlijk spel, en ik hoopte haar vader aan, haar gehele opleiding te betalen, tot het tijdstip, waarop zij in de concertzaal zou kunnen optreden.

— En, nam hij het aan?

— Neen, madame, de man weigerde, tot mijn grote verbazing, laat ik er dat dadelijk aan toevoegen! Hij voerde aan, dat hij in die tijd het geld zou moeten missen, hetwelk Gabrielle hem inbracht, en toen deed ik hem het voorstel hem een ruime jaarlijkse toelage te geven, teneinde hem daarvoor schadeloos te stellen. En nog weigerde de man!

De gravin had nu zelf plaats genomen en staarde Raffles aandachtig aan, het kanten zakdoekje, dat zij in de handen hield, zenuwachtig verfrommelend.

Maar Raffles scheen dit niet op te merken en vervolgde:

— Nauwelijks enige minuten, nadat ik was vertrokken, kwaamt gij, madame, gij spraakt met Dulac, de orgeldraaier en door een toeval, noem het een onbescheidenheid als u wilt, heb ik uw gesprek met hem van het eerste tot het laatste woord gehoord! En in verband

met dat gesprek juist, kom ik u mijn hulp aanbieden!

De oude dame had de hand op het hart gedrukt en een ogenblik de ogen gesloten.

Toen zei zij met zachte stem:

— Dat is zeker het bewijs van een edel hart, graaf, maar houdt het mij ten goede, ik kan toch waarlijk niet inzien, op welke wijze u mij behulpzaam zoudt kunnen zijn!

— Misschien zal u dat naderhand blijken, madame, ik ben er de man niet naar, om mijn hulp aan te bieden op losse gronden en als ik niet overtuigd ben, dat zij werkelijk van nut zou kunnen zijn! Ik heb u horen spreken over het ongeluk van de « Idironde » en ik ken de omstandigheden, waaronder die noodlottige schipbreuk plaats vond en daarom bied ik mij aan om onderzoek te gaan doen in het gehele gebied, waar wrakstukken van het ongelukkige vaartuig zijn teruggevonden.

De oude dame had met een aandoenlijk gebaar de handen gevouwen en zei nu met trillende stem:

— Ik weet werkelijk niet, graaf, waaraan ik deze goedheid te danken heb! Ik ben immers een vreemde voor u; slechts het toeval brengt ons samen en ik geloof, dat u zelf de omvang niet beseft van uw edelmoedig voorstel! Ik heb geen gerstand van die vreselijke dingen, maar menigmaal heeft men mij reeds medegedeeld, dat een grondig onderzoek van het gebied, hetwelk gij daar noemt, vele maanden zou duren!

— Niet, als ik het instel, madame, hernam Raffles glimlachend. Ik zal mij er wel voor wachten een hoop bij u te wekken, waarvan de vervulling zeer geringe kansen biedt, maar als er zich werkelijk op één van de eilanden, waarop het schip te pletter kan zijn geslagen, nog tekenen van leven bevinden, dan zal ik dat binnen een week hebben uitgevonden!

— Gij drijft de spot met mij, graaf! Wat gij daar zegt, is onmogelijk! Gij



zijt toch niet hier gekomen om een arme, ongelukkige vrouw te bespotten?

— Aan zulk een laagheid zou ik mij nooit schuldig maken, madame, antwoordde Raffles ernstig. Ik had moeten begrijpen, dat het u zeer vreemd in de oren moest klinken, ja dat u mij misschien voor een gek zoudt verslijten, en toch zeg ik u de volle waarheid, binnen een week kan ik u mededelen, of gij iedere hoop moet laten varen, dan wel of sommige opvarenden van de Idi-

rondac gered zijn.

— Gij spreekt dus in ernst, vroeg de oude dame.

— In volle ernst!

— Het zal mij pijn doen, graaf, maar gij stelt zulk een warm belang in dat jonge meisje, dat ook mij dadelijk wonderlijk heeft aangetrokken; gij biedt zelfs aan een onderzoek in te stellen naar lieden, die u eigenlijk volkomen onverschillig moeten zijn, en daarom wil ik u in het kort de zaak verhalen.



## HOOFDSTUK V.

## EEN SPOOR

De oude dame keek een ogenblik, als in gedachten verzonken, naar de tuin en begon toen met een stem, waarin haar ingehouden tranen klonken:

— Gij zult de naam Arthur Gretley naast de deur hebben gelezen, graaf! Zo heette mijn zoon. Ik zelf ben Française en ik huwde drie en veertig jaar geleden met George Gretley, een uwer landgenooten, want al spreekt gij voortreffelijk Frans, uw naam duidt op Britse afkomst, graaf! Ons huwelijk was zo gelukkig als het maar zijn kon. Mijn man stierf in het begin van de eerste wereldoorlog, want hij had dadelijk de wapenrok aangetrokken, ofschoon hij er volstrekt niet toe genoodzaakt was, alleen om zijn plicht jegens zijn land en ook jegens het mijne te vervullen. Omdat wij beiden evenveel van ons land hielden, maakten wij de afspraak, dat wij om beurten een jaar in Frankrijk en een jaar in Engeland zouden wonen en hetzelfde zou geschieden, zodra wij kinderen kregen.

De oude dame wiste zich met het kant zakdoekje de tranen weg, die haar naar de ogen waren gedrongen en vervolgde:

— Wij kregen twee zoons, en volgens de afspraak, ontvingen de knapen een volkomen Engelse opleiding. De een, John, studeerde voor ingenieur, de tweede, Edward begaf zich reeds op vrij jeugdige leeftijd naar Argentinië. Want

wel waren wij rijk, maar mijn echtgenoot had er altijd op gestaan, dat onze kinderen in staat zouden zijn hun brood te kunnen verdienen, alsof zij geen centime te wachten hadden. John huwde omstreeks twintig jaar geleden 'n Française en alweer volgens afspraak, kreeg het meisje, dat uit het huwelijk geboren werd, een echte Franse opvoeding; maar daar zij tot haar tiende jaar in Engeland vertoefd had, sprak zij even goed Engels als Frans. En nu kom ik aan een vreselijke episode uit ons leven, die aan al onze heerlijke verwachtingen de bodem insloeg. Acht maanden geleden vertrokken John en Marion in gezelschap van hun dochter Alice naar Buenos Aires, waar Edward één der grootste fabrikanten is. Zij bleven er bijna twee maanden en schreven mij van daarginds geestdriftige brieven over het heerlijke land, waar zij zo gastvrij ontvangen waren. Op de zesde December scheepten zij zich in aan boord van de Idirondac. Ik zal die datum nooit vergeten, ook al zou ik ten eeuwige dage blijven leven! Mijn kinderen en mijn kleindochter hoopten het kerstfeest thuis met ons mede te vieren! Toen kwamen de eerste berichten van die verschrikkelijke storm en over wat er volgde kan ik zeer kort zijn, graaf, mijn onderzoekingen, de beloningen, welke ik uitloofde aan degene, die mij enig positief bericht bracht, de afschuwelijke telegrammen, die een ein-



de maakten aan alle hoop, en toen niets meer... de berusting, de doffe smart...

Mevrouw Gretley had het hoofd gebogen en Raffles hoorde haar zacht snikken.

Hij wachtte enige tijd vóór hij op warme toon opmerkte:

— Het lot heeft u wel vreselijk bezocht, madame, en ik durf het niet wagen u te vleien met een hoop, waarvan de vervulling op zulke losse gronden berust! Maar niettemin blijf ik er bij, dat ik de eilanden langs de weg, die het schip vermoedelijk moet hebben afgelegd, toen het door de vliegende storm werd voortgejaagd, zal onderzoeken.

— Maar zeg mij eerlijk, graaf, ik be loof u, dat ik sterk zal zijn en de nieuwe teleurstelling zou weten te dragen, geloof gij, dat er ook maar enige kans zou kunnen bestaan, dat er toch nog opvarenden van de Idirondac gered zijn?

— De kans is zeer, zeer gering, madame, maar zij bestaat! Er bevinden zich daar in het Zuiden van de Atlantische Oceaan verscheidene eilandengroepen, waarvan er talrijke onbewoond zijn. Zij liggen buiten de gewone scheepvaart-route en op zichzelf beschouwd zou het volstrekt niet vreemd zijn, als daar schipbreukelingen jaren achtereen ver toefden, zonder dat men iets van hun bestaan afwist.

— Als dat eens mogelijk ware!

— Daaraan moet u voorlopig volstrekt niet denken, madame! hernam Raffles met vaste stem. U moet mij beloven, dat gij uw gedachten zoveel mogelijk bij andere dingen zult bepalen. Laten wij liever nog eens over uw kleindochter spreken. Zij speelde immers goed viool?

— Zij speelde als een engel, graaf! antwoordde madame Gretley. Van wie zij die gave had, weet ik niet, maar reeds als kind van vijf jaar begon zij te spelen op een speelgoedviooltje, en van dat tijdstip af hebben wij haar les laten geven. Het is waar, dat zij ver diend had van een meester onderwijs te

ontvangen, pas later heb ik dat beseft!

— En het spel van de kleine Gaby herinnerde u sterk aan dat van Alice?

— Ja graaf, zij speelde even gevoelvol, zij hield ook juist als Alice het instrument vast, zij stond ook juist in dezelfde houding en had dezelfde stekvoering. Zelfs de uitdrukking van haar ogen was dezelfde. Zij had het kunnen zijn! Maar wat praat ik toch, ik dwaas! Waarheen laat ik mijn gedachten gaan! Zij zou mij immers dadelijk herkend hebben... en dan... hoe zou Alice nu hier kunnen zijn, hier te Parijs in gezelschap van een orgeldraaier en zijn vrouw!

Raffles trad op mevrouw Gretley toe, kuste haar hand en zei op zachte toon:

— Ik wil u nu niet langer met mijn aanwezigheid lastig vallen, madame. Wanneer het slechts enigszins mogelijk is, vertrek ik heden nog naar Londen, om vandaar mijn onderzoek aan te vangen, tenminste wanneer geen andere omstandigheden in de weg treden. In dat geval echter zal ik u onmiddellijk een telegram zenden, opdat gij u niet ongerust behoeft te maken, wanneer ik wellicht langer uitblijf, dan oorspronkelijk in mijn bedoeling lag!

— Laat een arme, eenzame vrouw u dank mogen zeggen, graaf, voor wat gij thans voor haar doet. Gij moet wel een zeer bijzonder mens zijn, dat gij u aldus het lot aantrekt van iemand, die u volkomen onbekend is!

— Denk niet te goed over mij, madame, zei Raffles op harde toon. Het is niet louter mensenliefde, die mij drijft, denk dat vooral niet. Ik ben een sportman in hart en nieren en voor mij is dit onderzoek een ontspanning!

En met deze woorden had hij snel het vertrek verlaten, terwijl mevrouw Gretley op de electriche schelknop drukte, teneinde de oude bediende te waarschuwen, die haastig kwam toelopen en Raffles naar de voordeur vergezelde.

Buiten gekomen, keek Raffles even naar het nummer en haastte zich toen langs de flauw omhoog hellende straat



naar de Champs Elysées, waar hij spoedig een taxi had gevonden.

Hij gaf de chauffeur het adres op in de Rue Lepic.

Een half uur later stond de auto stil, Raffles stapte uit betaalde de chauffeur en begon de Rue Lepic te beklommen.

Een kwartier daarna trad hij zijn huis binnen en dadelijk kwam Henderson hem tegemoet.

— Alléén, James? vroeg Raffles verwonderd.

— Ja, Mylord!

— Waar is mijnheer Brand?

— Vertrokken!

— Waarheen?

— Dat weet ik niet, Mylord! Hij is naar het Gare St. Lazare gegaan en vandaar heeft hij mij een telegram gestuurd hierheen, om hem zo snel als mijn auto wilde lopen, zijn valies met kleren te komen brengen! Dat heb ik gedaan en toen deelde mijnheer Brand mij mee, dat hij 'n zekere Dulac achter de vodden zat, zoals mijnheer Brand zich wel wilde uitdrukken! Hij had de man, zo zei hij, een kaartje zien nemen aan de loketten voor de badplaatsen, maar hij had niet kunnen vernemen, wat het einddoel van zijn reis was.

— Was er een jong meisje en een vrouw in zijn gezelschap?

— Alleen een jong meisje met zwart haar en een vioolkist bij zich.

— Wel, wel, dus de schobbejak is er toch vandoor gegaan! bromde Raffles voor zich heen.

Hij voltooide zijn alleenspraak niet, maar ging met gebogen hoofd de trap op naar zijn kamer, liet zich in een gemakkelijke stoel vallen en stak een pijp op; voor Raffles een voortreffelijk middel om zijn gedachten op een bepaald onderwerp te concentreren.

Na verloop van een half uur stond hij weer op en schelde. Henderson was waarschijnlijk in de nabijheid gebleven, want hij trad dadelijk binnen.

— Zeg mij eens, James, heeft mijnheer Brand niet gezegd wat hij zou doen, als hij zich had overtuigd waarheen die Dulac zich begaf?

— Mijnheer Brand zou u dadelijk een telegram zenden, onder de afgesproken naam en naar dit huis!

— Dan kunnen wij voorlopig niets anders doen James, dan voor de inwendige mens zorgen! zei Raffles. Ik wil echter het huis niet verlaten, teneinde het eventuele telegram niet mis te lopen en er zal dus niets anders op overschieten, dan dat je mij bewijst, dat je het koken nog niet verleerd hebt en hier een goed middagmaal voor me bereidt!

De brave reus verliet het vertrek en even later hoorde Raffles aan het rammelen van borden en schalen, lepels en vorken, dat zijn chauffeur druk aan het werk was en zich in een kok had veranderd.

Daarop hoorde hij, hoe er in het aangrenzende vertrekje een tafel werd gedeckt en hij riep door de gesloten deur:

— Dek voor twee, James!

En zo dineerden Raffles en Henderson aan dezelfde tafel, terwijl de laatste voortdurend moest opstaan, om tevens zijn taak als tafelbediende te kunnen vervullen.

En tijdens het diner deelde Raffles hem alles mee wat hij zelf wist van de vreemde zaak van de Franse straatmuzikante, die zo voortreffelijk Engels sprak en die zo buitengewoon goed speelde, ofschoon zij dat zeker niet van haar vader zou hebben geleerd.

Het was omstreeks tien uur in de avond toen er gebeld werd. Raffles stak zijn hoofd uit het raam, dat hij haastig had opgeworpen, trok het dadelijk weer terug en zei tot Henderson, die op een bevel stond te wachten:

— Ga maar spoedig opendoen, het is de telegrambesteller!

Henderson snelde de trap af en keerde een ogenblik later terug met een telegram, hetwelk hij Raffles ter hand stelde.



Deze opende het haastig en las:

Dulac en Gabrielle te St. Malot. Hij denkt hier zeker te blijven. Sein mij naar het logement « Het Gouden Anker » aan de haven, waar ik mijn intrek heb genomen, onder de naam Jackson.

Raffles liet de hand zakken, waarin hij het telegram vasthield en deelde Ja-

mes de inhoud mee. Toen wierp hij haastig een paar woorden op een stukje papier, stak het Henderson toe en zei:

— Breng dit telegram spoedig weg, James. Er is een telegraafbureau hier om de hoek!

De reus snelde weg en Raffles bromde voor zich heen:

— Met de eerste trein vertrek ik naar St. Malot. Misschien kunnen wij daar de oplossing van het raadsel vinden!



## HOOFDSTUK VI

## DE STOKER VAN DE IDIRONDAC

Raffles en Henderson begaven zich die avond zeer vroeg ter ruste, want zij zouden de volgende dag, bij het krieken van de dageraad, moeten opstaan, teneinde de eerste trein te kunnen halen, die hen naar de kleine Bretoense havenplaats St. Malot zou brengen, een der schilderachtigste plaatsen van deze aan romantische plekjes toch zo rijke kust.

Bovendien zou Raffles de tijd moeten nemen zich goed te vermommen, want hij dacht er niet aan Dulac weer onder de ogen te komen, gekleed en met het gelaat van de vorige dag!

En zo trok hij zeer eenvoudige kleren aan, zette een oude jockeypet op, maakte een bundeltje van wat andere kleren en zorgde er voor, dat hij een ruw, door weer en wind gebruind gelaat kreeg.

Wat Henderson betreft, hij kreeg alleen een paar zwarte vegen over zijn gezicht want hem had Dulac nog niet gezien en er behoefde geen vrees voor herkenning te bestaan.

Zijn vermomming werd voltooid door een donkerblauw linnen pak, waardoor hij er uitzag als een electricien of iets dergelijks.

Toen de beide mannen gereed waren, verlieten zij aanstonds het huis. Een auto bracht hen naar het Gare St. Lazare en zij kwamen er juist bijtijds om in de trein naar Brest te kunnen stappen. De sneltrein legde dit traject in ongeveer zes uren af. Zij konden te Ren-

nes moeten overstappen, dat wil zeggen, na ongeveer vier uren sporen, teneinde met een andere lijn naar St. Malot verder te reizen.

Raffles en Henderson hadden met opzet in een coupé van de derde klasse plaats genomen, daar zij in hun rol van arbeiders moesten blijven. De trein was echter zeer slecht bezet, tenminste in hun afdeling en zij konden dus vrijelijk met elkaar spreken in hun eigen taal.

De trein snelde intussen voort over Chartres, Le Mans en Laval en om tien uur in de ochtend was Rennes bereikt.

Hier moesten zij twintig minuten op de aansluiting wachten en weerom een uur later stonden zij op 't kleine perron van het station van St. Malot.

Raffles had Brand met opzet geen telegram gezonden, want hij wilde, dat deze Dulac geen ogenblik alleen liet.

Er was in zijn hersens een verdenking gerijpt en hij achtte het van groot gewicht, dat de orgeldraaier niet uit het oog werd verloren.

Hij vroeg dus, zodra hij het station had verlaten, de weg naar het logement « Het Gouden Anker » aan een agent van politie, die hem bereidwillig te woord stond en twintig minuten later trad hij de gelagkamer binnen.

De eerste, die hij daar zag was Charles Brand, die bij een van de ramen zat, bezig met het wapen...



voudige maaltijd, maar met de blik strak naar buiten gericht.

Hij had Raffles dan ook niet zien binnenkomen, totdat deze hem joviaal op de schouders klopte en op gulle toon in het Frans tot hem zei:

— Wel, kameraad, dat ik je hier moet aantreffen! Laat ik je voorstellen aan een Engelse collega, die al een beetje Frans begint te brabbelen!

Brand onderdrukte slechts met moeite een kreet van vreugde, drukte Raffles krachtig de hand en zei toen op zachte toon:

— Ik zit hier om Dulac in de gaten te houden! Hij logeert in het logement, waarvan ik hier juist de deur kan zien, aan de overzijde van het Marktplein!

— Heb je misschien in die korte tijd nog iets waargenomen?

— Ja, hij heeft gisteravond hier gezeten met het jonge meisje, en die speelde alweer viool, want zij had het instrument los in de hand bij zich. Hij heeft een anker op de rug van de linkerhand getatouueerd.

— Iets dergelijks vermoedde ik wel! zei Raffles hoofdknikkend.

— Vermoedde je het?

— Ja! was het antwoord. Ik heb zo 'n idee, dat die man gevaren had! Daarom, dat kan ik nog niet uitleggen. Je zit hier zeker al lang?

— Van vanochtend acht uur af! Om de waarheid te zeggen, verbaast mijn brave hotelhouder zich wel een weinig, dat ik hier al die tijd zit, maar het ging niet anders, ik wilde hem nu eenmaal niet uit het oog verliezen!

— Is hij vandaag al uitgegaan?

— Ja, maar hij bleef hier voortdurend op het marktplein. Hij liet haar spelen en haalde geld op.

— Wat deed hij hier gisteravond?

— Haar ook laten spelen, het schijnt, dat hij met haar het hele stadje afloopt!

— En mag dat maar zo?

— Ik heb hem het politiebureau zien binnegaan, hij is er zeker om een

machtiging gaan vragen, om muziek te mogen maken.

— Nu Charles, ga nu mee je vertreden, anders groei je hier bepaald aan je stoel vast. James zal je post wel overnemen en hij zal onze man goed bewaken, nietwaar?

— Als hij het waagt om weg te lopen, Mylord, sla ik hem met deze handen de hersens in!

— Wij moeten trachten, het zover niet te laten komen, zei Raffles glimlachend, want het is van meer belang, dat de kerel blijft leven!

Brand had zijn pet reeds gegrepen, Raffles bestelde een maaltijd voor Henderson en daarop vertrokken de twee vrienden, om een wandeling door het schilderachtige plaatsje te maken.

Geruime tijd liepen zij zwijgend naast elkaar door en toen begon Raffles:

— Ik ontving je telegram zo spoedig, dat die Dulac wel grote haast heeft moeten maken om uit Parijs weg te komen, zo 'n haast, dat hij er zelf zijn ongestelde vrouw alleen voor achterliet. Nu is de vraag, wat hem daar wel toe bewogen kan hebben! Ik vind daar maar één antwoord op: het is de vrees.

— Vrees voor wat? vroeg Brand verwonderd.

— Vrees voor de gevolgen van zijn gesprek met mevrouw Gretley, zo luidt de naam van de oude dame in het zwart, die wij met hem hebben horen spreken.

— Maar waarom zou hij bang voor haar zijn?

— Hij is niet bang voor haar persoonlijk, maar hij vreest dat zij nog eens zal terugkomen, dat zij misschien familieleden meeneemt, en dat durft hij er niet op wagen!

— Ik begrijp volstrekt niet waar je heen wilt, Edward! riep Brand verwonderd uit. Wat kan hij van de oude dame of van haar familieleden te duchten hebben?

— Dat zullen wij spoedig genoeg horen, Charles! zei Raffles glimlachend.



A propos, die « Idirondac » behoorde te Cherbourg thuis, niet waar?

— Ja, dat was de thuishaven!

— Dan gaan wij daar nu aanstonds heen, na James te hebben gewaar-schuwd.

— Om wat te doen?

— Om de monsterrol van de Idirondac eens na te zien.

— Nu begrijp ik er helemaal niets meer van, beste Edward. Wat denk je dan wel op die rol te vinden? Ik hoop toch niet de naam Dulac?

— Neen, die zal ik er zeker niet op vinden! antwoordde Raffles kortaf. Maar bedwing je nieuwsgierigheid en laten wij nu liever eens genieten van het verrukkelijke uitzicht, hetwelk men op dit punt van de haven op het prachtige stadje heeft en op de baai van St. Michel.

Het was inderdaad een prachtig schouwspel, zoals de honderde vissers-pinken zich daar bewogen op de donkerblauwe waterspiegel, of rustig voor anker lagen op de rede van de stad, die amphitheatergewijze is aangelegd, langs de helling van een tamelijk hoge heuvel.

De twee vrienden bleven hier ongeveer een kwartier en keerden daarop, nadat Raffles een spoorweggids geraadpleegd had, naar het Gouden Anker terug, waar zij Henderson op de hoogte brachten van hun plannen.

De reus knikte eenvoudig met het hoofd, want wat zijn meester deed, dat was natuurlijk welgedaan!

— Als alles ons meeloopt, James, kunnen wij vanavond om tien uur alweer terug zijn, zei Raffles, want de trein doet nog geen twee en een half uur over de afstand en wij zullen daar twee uren tijd hebben om er een onderzoek in te stellen.

— Wat moet ik doen, Mylord?

— Niets anders dan oppassen dat die snuiter daarginds met het jonge meisje ons niet tussen de vingers doorslipt!

En daarop verlieten de twee mannen het vertrek en spoedden zich weer naar het station, waar zij op tijd aankwamen om de trein naar Cherbourg te nemen, die daar omstreeks vier uur in de namiddag aankwam.

Zonder tijd te verliezen, lieten Raffles en Brand zich met een taxi naar het kantoor van de havenmeester brengen en daar stelden zij zich voor als particuliere Engelse detectives, die een onderzoek moesten instellen, in verband met het vergaan van de Idirondac.

De havenmeester bleek een zeer beminnelijk man te zijn en op verzoek van Raffles liet hij aanstonds de monsterrol van de Idirondac halen.

Tien klerk kwam met het verlangde terug en Raffles begon met de grootste aandacht het register na te slaan.

De bemanning van de mailboot bleek te hebben bestaan uit driehonderdvijftien koppen, allen inbegrepen, van de kapitein tot aan de kleinste dekzwabber, wiens ouderdom achter zijn naam vermeld stond, twaalf jaar.

Ook stond achter de namen van alle leden der équipage hun plaats van herkomst vermeld en ook hun adres, hetgeen natuurlijk noodzakelijk was, in geval zij hun verplichtingen niet nakwamen, ofwel als zij op zee het leven lieten.

Uit St. Malot waren zeventien leden van de équipage afkomstig, zoals dan ook wel te verwachten was, want het is een echte vissersplaats en bijna de gehele bevolking bestaat daar op de een of andere wijze van de zee.

Maar van die zeventien waren er al aanstonds elf, die onder de vijftientig jaar waren en drie van boven de vijftig, een vijftiende was eerste stuurman geweest en naar zo iemand zocht Raffles ook niet.

Van de beide overblijvenden, de een zevenendertig, de ander drieënveertig, was de een stoker, de andere eerste machinist geweest.



De stoker heette Jean Ravel, de eerste machinist heette Joseph Thibaud en hij was de jongste van beide mannen.

Raffles noteerde zorgvuldig deze beide namen, drukte de havenmeester krachtig de hand en wilde zich weer verwijderen, toen hem iets inviel.

— Een ogenblik, monsieur! riep hij uit. Moeten de leden der équipage zich in persoon allen bij u komen aanmelden?

— Niet bij mij, mijnheer. Dat moeten zij doen bij de maatschappij, in dit geval de « Messageries Maritimes ». Zij heeft natuurlijk ook een monsterrol en wat gij hier ziet, is slechts een afschrift, hetwelk ik volgens de wet op mijn kantoor moet houden.

— Dan kan ik u verder nog slechts dank zeggen voor uw bereidwilligheid, mijnheer, hernam Raffles.

Een ogenblik later stonden zij weer op straat, teneinde zich naar het reusachtige kantoorgebouw van de genoemde Stoomvaartmaatschappij te begeven, waar men hen eveneens dadelijk te woord stond.

De bureauchef, die persoonlijk met alle leden van de équipage in aanraking kwam, die in zijn register hun handtekening moesten zetten, dacht even na, toen Raffles hem de vraag stelde, of hij zich nog herinnerde hoe Ravel en Thibaud er uit zagen en riep toen eensklaps uit:

— Wacht eens, met die Ravel is nog iets gebeurd, naar ik meen! Hij stribelde tegen, toen hij zijn handgeld al in de zak had en wij hebben hem een paar van onze mannen op zijn dak moeten zenden, om hem aan zijn verplichtingen te herinneren. Hij was een man van middelmatige lengte, zwart, breed geschouderd, met een rood lidteken terzijde van het voorhoofd, groenachtig zwarte ogen en bijzonder zware wenkbrauwen. Hij had een anker op de rug van de linkerhand getatouëerd.

Met moeite dwong Brand de schreeuw terug, die hem naar de lippen drong,

want eensklaps had hij alles begrepen, alles, wat er sinds enige dagen in het hoofd van Raffles moest zijn omgegaan.

Deze was echter volkomen bedaard gebleven en slechts een vage glimlach speelde om zijn dunne lippen. Toen de twee mannen een ogenblik later zich weer naar het station spoedden, zei Raffles:

— Je zult nu het doel van onze reis wel begrijpen en ik behoef je zeker niet veel inlichtingen meer te geven! Er valt niet meer aan te twifelen, Dulac en Ravel zijn een en dezelfde persoon!

— Dus, dan zou die schobbejak de enige zijn, die uit de schipbreuk gered was?

— Niet de enige, Alice Gretley was de andere!

— Dus de kleine Gabrielle...?

— Is de kleindochter van de oude dame in het zwart!

Nu kon Brand niet langer bedaard blijven en hij uitte een schreeuw, die de voorbijgangers, verbaasd en lachend naar hem deed omkijken!

Hij greep Raffles bij de arm en riep:

— Geloof je dat in volle ernst?

— Ik ben er zeker van, hij heeft haar natuurlijk aan boord van het schip vaak horen spelen, want haar oom had immers de wens te kennen gegeven zich te overtuigen van haar gaven! En toen hij, op welke wijze weet ik natuurlijk nog niet, alleen met haar gered werd en zij door ontzetting versuft was, misschien zelfs een weinig krankzinnig, toen is het hem ingevallen, hoeveel partij hij daarvan kon trekken! Als ieder zeeman kon hij natuurlijk een harmonika of een orgel bespelen, en zodra hij toen weer in Frankrijk was, is het goede, rijke leven tje begonnen!

— Maar Edward, hoe verklaar je het dan, dat er geen bekendheid is gegeven aan zijn redding?

— Wel, daar zal hij zelf wel voor gezorgd hebben! Hij is misschien door inboorlingen gered, of door onbeschaafde Vuurlanders, of Indianen en heeft dade-



lijk een valse naam aangenomen! Maar laten wij ons nu haasten, er is nog veel meer te doen.

En hij deelde Brand mede, hetgeen hij aan mevrouw Gretley beloofd had.

Brand luisterde zwijgend en zei toen hoofdschuddend:

— Natuurlijk ga ik met je mee, maar ik vrees, dat het vergeefse moeite zal zijn; het is ondenkbaar, dat er, behalve die twee nog meer overlevenden van de Idirondac zouden zijn!

— Dat moeten wij afwachten, Charles! zei Raffles kortaf.

En zo werd de terugreis naar St. Malot aanvaard; de twee vrienden dineerden in de trein en toen zij de grote gelagkamer van het « Gouden Anker » binnentraden, zagen zij daar aanstonds de kleine Gaby midden in de kamer staan, die haar viool deed lachen en wenen, jubelen en weeklagen.

Het was doodstil in de gelagkamer en zelfs de ruwe zeebonken hadden tranen in de ogen.

Op de punten hunner voeten lopend, zochten Raffles en Brand een plekje op, dichtbij het buffet, namen daar plaats en bestelden een glas bier. Henderson zat in een andere hoek en had hen reeds een knipoogje van verstandhouding toegeworpen.

Het was bij half twaalf toen de jonge violiste eindelijk mocht rusten, nadat de orgeldraaier, thans van een harmonika voorzien, herhaalde malen met het bakje was rondgegaan.

Zij ging op slechts weinige passen afstands van Raffles zitten, altijd met dezelfde wezenloze uitdrukking op het bleke gelaat, dezelfde zonderlinge glans in de prachtige blauwe ogen, altijd met hetzelfde trage gebaar van de smalle tengere hand naar het voorhoofd, alsof daar iets zat, wat haar hinderde.

Ongemerkt wist Raffles haar te naderen en tersluiks knipte hij vlug met zijn zakschaartje een paar van de glanzend zwarte haren af, zonder dat iemand het had opgemerkt, zelfs Brand niet.

Hij gaf de jonge man een wenk en de twee mannen verlieten de gelagkamer, om zich naar hun slaapkamer te begeven, want Raffles had aanstonds ook voor zichzelf en Henderson een kamer besteld.

Daar gekomen, sloot hij de deur, goot wat water in het drinkglas dat op de eenvoudige wastafel stond, liet er wat zout invallen, dat hij had meegenomen uit een zoutvaatje op het buffet, wachtte tot het gesmolten was en dompelde de afgeknipte haren in het zoute water.

Er waren nog geen twee minuten verlopen, of er verspreidde zich een soort inktachtig wolkje in het water en nu vertoonden de haren een prachtige goudblonde kleur.

Brand had vol verbazing, met schitterende ogen toegezien en nu zei hij met gedempte stem, maar op een toon van grote vreugde:

— Je had dus gelijk, Edward, als steeds had je weer gelijk! Wat zullen wij nu doen?

— Allereerst dat meisje aan Dulac's klauwen ontrukken!

— Prachtig! Wanneer moet dat gebeuren?

— Nog vannacht! En dan gaat zij met ons mee.

— Hoe denk je haar te ontvoeren?

— Wij moeten eerst trachten te ontdekken, waar haar kamer is en dan zal onze langjarige ervaring op het gebied van inbreken enzovoorts een woordje meespreken!

— Maar als zij weg is, zal die ellendeling misschien argwaan krijgen en zijn gerechte straf ontgaan!

— Wees daar niet bevreesd voor; James blijft achter en zal hem in het oog houden!

Daarop begaven de twee vrienden zich weer naar de gelagkamer, waar Henderson in de grootste kalmte des gemoeds bezig was aan zijn zoveelste glas bier, zonder dat het hem in het minst scheen te deren.



Een kleine beweging van het hoofd, door Raffles gemaakt, was voor de reus voldoende om langzaam de gelagkamer uit te slenteren; een ogenblik later be-raamde het drietal op een afgelegen, duister plekje de plannen voor de nacht.

Het was bijna half drie en alles in het stadje was reeds in diepe rust, toen drie gedaanten door een smalle steeg slopen, die aan de achterzijde langs het logement « Surcouf » liep.

Het waren John Raffles, Charles en Henderson. Zij stonden stil bij een tamelijk lage muur, die het erf van het logement van de steeg scheidde en in een oogwenk waren zij daar overheen.

— Daar is de kamer van het meisje, op de tweede verdieping, er is een balkon voor.

— Hoe komen wij er in?

— Ik zal alleen wel binnengaan en James is toch zeker sterk genoeg om ons beiden op zijn schouders te dragen, nietwaar?

— Dat heeft niets te betekenen, Mylord, fluisterde de reus schouderophalend en reeds had hij zich met de krachtige handen tegen de muur gesteund, een weinig terzijde van het balkon.

Brand was met de vlugheid van een aap boven op zijn schouders en tenslotte klom Raffles tegen de twee mannen op, met de snelheid van een geofende acrobaat, zodat hij juist de rand van het balkon kon bereiken.

Hij stapte over de leuning en had in een wip de vensterdeur geopend. Het vertrek, waar hij binnentrad, was slechts verlicht door een olielampje. Raffles trad snel op het bed toe, waar de kleine Gabrielle rustig sluimerde, drukte haar een doek, in een bedwel-mende stof gedrenkt, op neus en mond, liet ze daar een paar seconden, wikkelde het nu bewusteloze meisje in een zware plaid, welke hij om zijn hals geknoopt, had meegenomen, nam haar in zijn armen en trad met haar op het balkon.

Hij stak haar aan Brand toe, die haar voorzichtig vastgreep en met grote be-

hoedzaamheid, zich met een hand tegen de muur steunend, langs het kolossale lichaam van Henderson liet glijden.

Raffles trad weer binnen, verzamelde in allerijl de kleren van het jonge meisje tot een bundeltje, wierp dit over de rand van het balkon en klom toen weer als een kat naar beneden. Het gehele voorval had zeker geen vijf minuten geduurd.

Raffles deed het meisje snel en zo goed als hij kon, haar bovenkieren aan en haar schoenen en sloeg de plaid weer om haar schouders. Henderson klom het eerst over de muur en een paar minuten later ijlden de mannen weg met hun kostbare last...

Tot hun geluk was het logement aan de grens van het stadje gelegen en de steeg liep regelrecht uit op de straatweg, die van St. Malot naar een klein dorp voerde, eveneens door vissers be-woond.

Zij bereikten dit dorp, het meisje om beurten dragende, tegen het kriecken van de dag en het duurde niet lang of Raffles had voor een som gelds een visser kunnen bewegen hem met zijn grote schuit naar Engeland over te brengen, waar zij nog diezelfde avond landden in een kleine vissersplaats.

Henderson echter was naar St. Malot teruggekeerd.

Gabrielle was reeds lang uit haar bewusteloosheid ontwaakt, maar zij scheen volstrekt niet te beseffen, wat er eigenlijk met haar gebeurd was en keek slechts zwijgend, hoogstens een weinig nieuwsgierig, van Raffles naar Brand en van deze weer naar Raffles.

De schipper kreeg zijn loon, om aanstonds weer terug te keren; het drietal betrok een logement aan de haven, rustte die nacht goed uit en vertrok de volgende ochtend om negen uur naar London.

In zijn daartoe bij uitstek geschikt huis aan de Cromwell Street nam Raffles zijn gewone uiterlijk weer aan, welk voorbeeld door Brand gevolgd werd en



om twaalf uur in de namiddag reisden zij, in gezelschap van het altijd zwijgende meisje naar het vliegveld van Hendon.

Daar stond, veilig in haar loods geborgen, de wonderlijke vliegtuigmachine van de Grote Onbekende, de « Sperwer » geheten, een van zijn meest geniale uitvindingen, waarmede een snelheid kon

worden bereikt tot negenhonderd kilometer per uur.

Met deze vliegtuigmachine nu, stegen de twee mannen en het meisje, dat tot dusverre op geen enkele vraag had geantwoord, maar hen slechts met haar grote, droevige ogen aanstaarde, van het grote vliegveld op, om koers te zetten naar het Zuiden van de Atlantische Oceaan.

## HOOFDSTUK VII

### HERENIGD

Duizenden mijlen scheiden de hoofdstad van het Verenigde Koninkrijk van Kaap Hoorn, de Zuidelijkste punt van Zuid Amerika, dat wil zeggen van Patagonië, maar hoe groot deze afstand ook is, Raffles had hem binnen anderhalve dag afgelegd en daarbij had hij zich zelfs nog opgehouden, teneinde sommige kleine eilandengroepen te doorzoeken.

Daarbij had hij Buenos Aires natuurlijk ver achter zich gelaten, maar dat moest hij wel doen, want de vreselijke storm van die Decembertagen had de schepen, welke hij overvallen had, honderden mijlen Zuid Oostelijk uit hun koers gedreven.

Van Kaap Hoorn af, wendde Raffles de koers en hield nu in zuiver oostelijke richting aan. Hij wist, dat hij op deze wijze verscheidene groepen eilanden zou passeren, bestaande uit drie tot twintig eilandjes, alle onbewoond en buiten de gewone scheepvaartroute liggend.

Brand had hem reeds eenmaal aan de stuurknuppel afgewisseld, opdat hij zelf ook rust zou kunnen nemen.

Wat het jonge meisje betreft, zij was in de machine gestapt met hetzelfde onverschillige gelaat, waarmede zij in een rijtuig zou zijn geklommen en zij scheen volstrekt niet bemerkt te hebben, dat men zich boven de zee bevond.

Maar wel scheen zij haar viool te missen, want reeds enige malen had zij een haastige, onwillekeurige beweging gemaakt, als greep zij naar iets, dat er niet was, en eenmaal had zij de beweging gemaakt alsof zij met een strijkstok naar snaren tastte, maar met een droevig glimlachje had zij de armen weer slap langs de zijden laten vallen en glinsterende tranen waren uit haar ogen over haar wangen gedruppeld.

De vliegtuigmachine bevond zich op het ogenblik, dat wij ons verhaal hervatten, ter hoogte van Zuid-Georgia, een der grootste eilanden in deze streek van de Atlantische Oceaan.

Het eiland is bewoond en indien daar schipbreukelingen geland waren, dan zou dat stellig reeds lang bekend zijn.

Het was vijf uur in de ochtend en de zon was juist opgekomen, toen de vlieg-



machine over het eiland vloog, op een hoogte van ruim vierduizend meter, zodat Zuid-Georgia niet veel groter leek dan een flink uitgerekte walvis. Heinde en ver was geen enkel schip te zien.

Brand was zoeven wakker geworden en had er zich aan gezet het ontbijt te bereiden, met behulp van de elektrische kookplaat, welke zich aan boord van de vliegmaschine bevond.

En hij behoefde zich voor zijn arbeid werkelijk niet te schamen, want een half uur later konden alle reizigers zich verkwikken met een stevige maaltijd, bestaande uit ham, gebakken eieren, griesmeel en een blikje zalm, alles besproeid met een paar koppen geurige thee.

Ook het meisje had gegeten, maar werktuigelijk, zoals zij alles deed.

Een vol uur nadat Zuid-Georgia aan de gezichtseinder was verdwenen, kwamen reeds weer andere eilanden in het gezicht. Het was een kleine groep, ver van iedere scheepvaartroute gelegen.

Nu liet Raffles de machine aanzienlijk dalen, want hij wist, dat deze eilanden niet bewoond waren, en dus moest hij zijn onderzoek hervatten.

Toen de machine op een hoogte van zeshonderd meter was gedaald, liet Raffles haar voortdurend grote kringen boven de eilandengroep beschrijven. En toen dit nauwelijks tien minuten geduurd had, uitten Raffles en Brand tegelijk een luide kreet.

Brand wees met uitgestrekte vinger naar een punt in de verte. Boven een soort landtong, met bos bedekt, en behorende bij het grootste eiland van de groep, rees een rookkolom op...

---

Onmiddellijk liet Raffles de machine nog meer dalen, tot op tweehonderd meter.

En toen rees een zucht van dankbaarheid en voldoening uit zijn borst... daar, op het brede strand, stond een troepje van tenminste tien personen, die als

waaninnig met doeken en lappen zwaaiden, rondom het vuur, dat zij zeker dadelijk hadden aangelegd, zodra de vliegmaschine in het gezicht was gekomen, teneinde daardoor de aandacht van de luchtvaarders te trekken.

De « Sperwer » was nu zo dicht boven het strand gedaald, dat de gelaatstreken der mensen daar beneden duidelijk zichtbaar waren.

Raffles liet de machine weer een zwenking naar zee maken, ten einde een goede landingsplaats te kiezen. En juist toen het toestel zich weer boven de golven bevond, klonk er een gillende kreet achter hem. Verschrikt wendde hij het hoofd om.

Het jonge meisje was overeind gekomen en stond nu, met beide handen op de rand van de cabine geleund, naar het strand te staren. Zij was bleker dan de dood, en haar gehele lichaam trilde.

Raffles begreep... zoeven had het kind haar vader herkend!

En hij begreep tevens, dat zij door dit onverwachte weerzien eensklaps haar verstand had teruggekregen en dat de toestand nu zeer gevaarlijk was, want die plotselinge overgang van doffe versuffing tot begripshelderheid gaat menigmaal met een laatste opflikkering van waanzin gepaard.

Hij wilde Brand iets toeroepen, die naar het land keek, maar voor hij een woord had kunnen uitbrengen, had het jonge meisje zich eensklaps over de rand van het schuitje geworpen en plofte van een hoogte van twintig meter in de golven.

Nog vóór iemand iets had kunnen zeggen, was Brand opgesprongen en wierp zich nu, zonder aarzelen, met een koene sprong overboord...

Tien seconden later streek de Sperwer op het strand neer, maar zo groot was de vaart, dat het toestel wel een driehonderd meter voortsloof over het vlakke, gladde zand.

Maar dan stond zij stil, de wonderlijke machine en dadelijk sprong Raffles op



het strand en ijlden de schipbreukelingen tegemoet, die snikkend, half krankzinnig van vreugde kwamen toesnellen.

Bijna op hetzelfde ogenblik stapte Brand door de golven naar land, het bewegingloze lichaam van het jonge meisje in zijn armen.

Hij droeg het naar de kleine groep en legde het lichaam voorzichtig op het zand neer.

Nauwelijks had een man van een jaar of vijfenveertig, met een edel gevormd gelaat, het gezicht van het jonge meisje gezien of met een kreet van smart en innige vreugde wierp hij zich naast het roerloze lichaam neer, om het bleke gelaat met kussen te overdekken.

— Mijn dochter, mijn kind, mijn Alice! klonk het tussen zijn snikken door.

Raffles legde hem de hand op de schouder en zei ernstig:

— Wees bedaard, mijnheer Gretley! Ik vrees, dat uw kind ernstig geleden heeft door de val, en gij moet haar dadelijk rust geven! Hebt gij hier droge kleren? Is hier een hut, een onderkomen?

— Ja, mijnheer, wij hebben er gezamenlijk een gebouwd! antwoordde Gretley. Maar zeg ons eerst, bid ik u, hoe gij ons gevonden hebt!

En nu volgde er een snel gewisseld vraaggesprek, waaruit het volgende bleek:

Twaalf schipbreukelingen, onder wie twee vrouwen, hadden zich weten te redden op een der zware laadmasten van de Idirondac en tien minuten later waren zij op dit eiland op de kust geworpen.

Dadelijk was Gretley, wegens zijn kundigheden, aangewezen als de leider van het beklagenswaardige troepje en met onverflauwde geestkracht had hij zijn taak voortgezet, om de moed bij de ongelukkigen levendig te houden en alles in het werk te stellen, dit eiland zo spoedig mogelijk te verlaten.

Toen de storm geluwd was, werd het eiland onderzocht en gelukkig vond men

er voldoende boom- en struikvruchten om tenminste niet van honger te sterven. Er waren cocospalmen, bananen en bessen, en het eiland wemelde van klein wild.

Wel hadden de schipbreukelingen niets anders kunnen redden dan het veege lijf, maar zij slaagden er in een soort strikken te vervaardigen, waarin menig duinkonijn of aardvarken werd gevangen.

Men bouwde een huis van boomstammen, na de eerste nachten in de open lucht onder het zware geboomte te hebben doorgebracht, en toen dit alles gereed was, begon men zelfs aan de bouw van een schip!

Wel wist Gretley, dat hiermede vele maanden, misschien een jaar zou verlopen, maar alle schipbreukelingen waren door een vurige ijver bezielde, en het geluk wilde, dat zich onder hen de scheepstimmerman bevond, wiens raadgevingen van onschatbaar nut bleken.

Maar toen Raffles het half voltooide scheepje zag, schudde hij het hoofd; het ware een waagstuk zonder weerga geweest, met dit ranke vaartuig de naaste vastelandskust te willen bereiken.

Raffles moest op zijn beurt een verklaring geven van zijn komst, en hij deed dit met weinige woorden, daar hij zijn geheim niet wilde prijsgeven.

Aan Gretley deelde hij echter alles mede, wat de lezer reeds bekend is.

Deze had zwiingend naar hem geluisterd met de smalle hand van zijn hervonden kind in de zijne en toen de Grote Onbekende had uitgesproken, greep hij diens hand, drukte ze, alsof hij ze wilde verbrijzelen en zei met tranen in de ogen:

— Nooit, nooit zullen wij u dit kunnen vergoeden, graaf! Wat er ook moge gebeuren, wij blijven voor eeuwig uw schuldenaar!

— Laat ons daarover niet spreken! hernam Raffles met een vreemd lachje. Ik heb veel goed te maken. Het verheugt mij, dat ik u deze dienst kan bewijzen.



aan u en de anderen op dit eiland! En laten wij nu eens spreken over uw vertrek! Ik heb zoeven uw dochter onderzocht, en ik moet u zeggen, dat het gevaarlijk zou zijn, haar thans te vervoeren! Ik zou u dus willen voorstellen, met haar hier te blijven, want in dit heerlijke klimaat zal zij binnen een week genoegzaam hersteld zijn, om per schip te worden vervoerd. Ik zou nu vier personen kunnen mede terugnemen, maar om bijzondere redenen doe ik dit liever niet. Ik keer nu aanstonds terug en ik zal zorgen, dat er dadelijk een vaartuig van de naaste havenstad in Zuid-Amerika wordt gezonden, om u hier af te halen. Gij kunt allen binnen drie weken uw gezinnen weer begroeten! Wees zo goed, mij een lijstje van uw metgezellen te geven, dan zal ik zorgen, dat hun families op de hoogte worden gebracht!

Juist toen Raffles dit gezegd had, sloeg Gabrielle, die wij van nu af bij haar ware naam, Alice zullen noemen, de mooie ogen op en dadelijk zag Raffles, dat de uitdrukking van versuffing daaruit verdwenen was; de plotselinge schok had haar genezen.

Zij keek even zoekend rond, kreeg toen de man, naast haar sponde, in het oog en zei met zachte, maar duidelijk verneembare stem:

— Vader, lieve, lieve vader!

Toen sloot zij de ogen weer en zonk in een geruste slaap, met de hand van haar vader in de hare geklemd.

Twee dagen later was Raffles weer te St. Malot terug. Zijn eerste gang was naar het hotel, waar hij Henderson had achtergelaten. Hij vond er de reus niet, maar wel een briefje met de lakonieke mededeling:

« Ben met de bewuste naar Parijs teruggekeerd ».

Zo werd dan dadelijk de reis naar Parijs aanvaard en aanstonds begaven de twee mannen zich naar de Rue Lepic.

Daar vonden zij Henderson, die rustig in een boek zat te lezen, met een pijp in de mond. Vreemd genoeg scheen

de reus een weinig verlegen en de begroeting van zijn meester was wel wat links.

— Wat is er aan de hand, James? vroeg Raffles, die op het gelaat van de brave reus kon lezen als in een openge-slagen boek.

— Oh, er is niets, Mylord! antwoordde Henderson bedremmeld.

— Voor de dag er mee! Denk je, dat ik niet aan je kan zien, dat er iets niet in orde is? Je hebt toch die schurk van een Dulac niet uit het oog verloren?

— Neen Mylord, ik weet waar hij is!

— Waar dan?

— In een ziekenhuis.

— In een... is hij dan ziek geworden?

— Ja, heel ziek, de commissaris van politie wist niet, of hij er wel van boven op zou komen.

— Wel, wat drommel, vertel je me daar nu! riep Raffles verwonderd uit. Welke commissaris van politie?

— Nu, die hem zijn eerste verhoor had willen afnemen?

— Wees om 's hemelswil wat duidelijker, James! riep Raffles ongeduldig uit. Wat had de kerel dan uitgevoerd?

— Ingebroken!

— Ingebroken? Waar dan?

— Bij mevrouw Gretley!

Raffles dwong zich tot kalmte, ging zitten, wierp Brand een veelbetekenende blik toe en zei rustig:

— Vertel het mij maar eens kalm, James! Overhaast je vooral niet!

— O, het is zeer eenvoudig, Mylord! zei de reus, zijn geweldige vingers over elkander wrijvend. 's Morgens, nadat wij de slag gewaagd hadden, was ik in de buurt van het logement « Surcouf » en die schurk was door het dolle heen, toen hij bemerkte, dat het meisje weg was. Maar hij geloofde, dat zij zelve op de loop was gegaan, omdat er nergens een spoor van braak was te ontdekken. Toen moet hij gedacht hebben, dat alles verloren was en hij is naar Parijs teruggekeerd. Ik er achter aan, zoals u mij gezegd had. En nu, dierwilde recht,



zocht hij een paar kameraden op en hij heeft hen zeker gezegd, dat er bij de alleenwonende mevrouw Gretley een goede slag was te slaan.

— En jij had hem niet uit het oog verloren?

— Toch wel, Mylord! Dat is het juist! riep de reus op klagende toon. Ik ben niet zo goed bekend in Parijs en in een van die sloppen raakte ik hem kwijt, om elf uur in de avond. Ik zwierf er lang rond, maar hij kwam niet te voorschijn. En toen werd ik als door een soort instinct naar het huis van die oude dame gedreven, dat u mij had beschreven! En ik deed goed er heen te gaan! Want, verbeeldt u, terwijl ik zo onder een muur doorliep, krijg ik een pakje op mijn kop, gevuld met breekijzers, lopers en zo meer, iets van dertig kilo. Dat is een zware vracht, die daar valt, denk ik, en ik verschuil mij en wacht kalm af. En daar komen achter elkaar drie kerels over de muur. Toen waren ze compleet en ik sprak een woordje met hen...

Henderson wachtte even en vervolgde toen op een toon van innig beklag:

— En nu liggen ze in het ziekenhuis...

— Maar drommelse kerel, dat is toch geen reden om zo treurig te kijken! riep Raffles uit.

— Ik ben blij, dat u er zo óver denkt, Mylord, maar u had me gezegd, goed op die schurk te letten en dat doe je toch niet, als je hem half dood slaat! Maar hij stak naar mij met een mes en die andere dito, dito en toen moest ik wel wat ruw optreden!

Brand lachte, tot de tranen hem over de wangen rolden en Raffles ging dadelijk heen, om ijlings aan de vriendelijke, oude dame het heerlijke nieuws zo voorzichtig mogelijk te gaan mededelen...

Een maand later was het gezin der Gretley's weer verenigd.

Uit het verhaal van Alice en uit de bekentenis van Jean Ravel bleek naderhand, dat beiden inderdaad geruime tijd hadden rondgedreven op een omgeslagen reddingsboot, en dat het meisje reeds na een halve dag haar verstand van schrik en ontzetting had verloren.

Zes uren nadien waren beiden gered door Vuurlandse vissers.

---

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

# HELICOPTER-BANDIET



# LORD LISTER

## REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij de Uitgeverij « In den Ouden Windmolen », Maastrichterstr., 19, Hasselt

2001. — Een Millioenen-erfenis.
2. — De gestolen Dolk.
3. — Een Inbraak met gevolgen.
4. — Het Verwisselde Lijk.
5. — Zonderlinge Epidemie.
6. — Een droeve Huwelijksdag.
7. — De Wraak der K. K. K.
8. — Twee Doodsvijanden.
9. — De Meester herleeft.
10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.
11. — Raffles en Amor.
12. — Nicholson juicht te vroeg.
13. — De Broeder van Nicholson.
14. — Avontuur in België.
15. — De Moord in Kamer 13.
16. — Aan de Marteldood ontsnapt.
17. — Het Meisje met de blauwe ogen.
18. — De Strijd om het Geheim.
19. — Naar het Goudland.
20. — Bloed en Goud.
21. — De buitenste Duisternis.
22. — De Waanzinnige.
23. — De gestole claim.
24. — De bergduivel.
25. — De Goud-fee.
26. — Onrust op Holderness Hall.
27. — Het Geheime Document.
28. — De Redding van « Goudhaar ».
29. — « Goudhaar ».
30. — De Smokkelkoningin.
31. — De Misdaad in de trein.
32. — De Revue-Girl.
33. — Professor Shirley.
34. — De Kit van Wong Li.
35. — De Gewaande Radjah.
36. — De Geheimzinnige Tempelstad.
37. — De Duivels van de Gele Zee.
38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.
39. — Vijftig tegen één.
40. — Ilona, de avonturierster.
41. — De Kelder des Doods.
42. — De onverwachte terugkeer.
43. — Rode Bill krijgt een lesje.
44. — De Stem van het Verleden.
45. — Zwarte Anna.
46. — Het Juweel van Prins Omar.
47. — Gevaarlijk spel.
48. — Het Goud van de Metropitanbank.
49. — De Bende van Myra Bonati.
50. — Merry-Kid de verklikker.
51. — Het Verlaten Slot.
52. — De Riolen van Parijs.
53. — Rovers en Verraders.
54. — Een documentenjacht.
55. — De Verijdelde Ontvoering.
56. — Liefde, Paarden en Bandieten.
57. — Een Mislukte Samenzwering.
58. — De Kooi des Doods.
59. — Jacht op Fortuin.
60. — De Gouden Wisselbeker.
61. — Een Fatale Vrouw.
62. — Een moderne Blauwbaard.
63. — Een Geheimzinnige Moord.
64. — Een Spaans Drama.
65. — Een merkwaardige diefstal.
66. — Spoken op Marshy Manor.
67. — Chantage en Hypnose
68. — De Lokstem van het Goud
69. — Het Geheim van de Boekenkist
70. — Het Revolutie Complot
71. — Het Verlaten Huis
72. — Het Spel met de Dood
73. — Het Verstoorde Feest
74. — Russisch Goud
75. — Een Moderne Robinson
76. — De Moord in Fenchurch Street
77. — Het Vioolwonder
78. — De Raadselachtige Moord
79. — Een Avontuur in China
80. — De Verborgene Schat
81. — De Chinese Schatkamer
82. — De Bende van de Gouden Ster
83. — Sensatie in de Opera
84. — De Folterkelder
85. — De Bedrieger bedrogen
86. — De Geheimen van Parijs
87. — Speelzucht en Misdaad
88. — De Diamanten Spin
89. — Een duivelse Uitvinding
90. — Parijse auto bandieten
91. — Het Trio Desmond.
92. — Een Sensationele Bokswedstrijd.
93. — Als het Goud lokt.
94. — Sneeuw, Goud en Bandieten.
95. — Wie was de Derde Man?
96. — 't Kostbare Fabrieksgeheim
97. — De Ontvoerde Diplomaat
98. — Rumoer om de Derby
99. — Gevaren van de Wereldstad
100. — Moderne Piraten
101. — Het Filmkasteel
102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt
103. — Een Onderaards Drama
104. — De Verzonken Metropolis
105. — De Vreemde Chauffeur
106. — De Moord in het Cabaret
107. — De Negende Steen
108. — Onraad in Hollywood
109. — Ossenkop; gang 5
110. — De bende van «de Ratten»
111. — Het Avontuur in Hollywood
112. — De Bende van de Gouden Spin
113. — Irma Sandrina
114. — In de val gelokt
115. — Om een kwart miljoen dollars
116. — De Giftgas-centrale
117. — Een mislukte ontvoering
118. — De Verdwenen Kleindochter